

REALITATEA

ANUL III. — No. 1
1 Ianuarie 1929

279742
ilustrată 63

24 PAGINI
Apare Sâmbătă

Într' al treilea an de existență

REALITATEA
ilustrată
Într' al
treilea
an de
existență

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Biblioteca Universitatii Regale Ferdinand I
din Cluj
Nr. 427
EXEMPLAR LEGAL

LA MULȚI ANI!!

205
Prețul 8 lei

Anul care s'a dus

Anul care s'a dus, a început-o prost. Au băntuit cutremure de pământ în Balcanii frământați de conflicte politice, de revoluții. La nenorcirile pe care și le fac oamenii între ei s'a adăogat catastrofala zguduire a scoartei pământeste.

Grecia și în special Bulgaria au suferit imens. Au fost scene zguduitoare. Vi le-amintiți? Iar după cutremur au căzut, până prin meleagurile noastre, ploile cu cenușe. Fenomen pe care știința l-a explicat, dar căruia superstiția populară i-a dat semnificația răzbunării divine.

Un fapt care a preocupat o bucată de vreme opinia publică dela noi a fost încercarea avortată a ex-prințului Carol de a reveni în țară.

Cazul Gaetan a pasionat deasemeni, și-a desgustat prin turpitudinile cari au ieșit la iveală cu prilejul instrucției și cu cel al procesului. Inrudită cu această penibilă afacere e desigur și crima recent săvârșită la Botoșani: aceeaș tristă lumină s'a proiectat asupra apucăturilor unei categorii sociale care, imbuibată și leneșă, s'a făcut culpabilă de aberațiuni ce jignesc morala.

Intre timp alții, cei cari muncesc la câmp țărani, au suferit cumplit din pricina secetei. Pentru agricultură anul a fost ingrât. N'a plouat mai de loc atunci când ogoarele aveau nevoie aprigă astfel că recolta a fost extrem de slabă. Deaceia foamea a băntuit apoi prin numeroase locuri și în special în Basarabia, unde situația devenise așa de gravă încât guvernul s'a văzut silit să ia urgente măsuri de ajutorare a populației.

Afacerea fraudelor cu terenurile petrolifere a dat mult de lucru parchetului. Pagubele pe care Statul le-a suferit, sunt enorme iar persoanele implicate fac parte, în majoritatea lor, din tabăra celor cocotați în vârful piramidei. Procesul e deschis. Rămâne de văzut cum anume se va sfârși.

Accidentul de cale ferată dela Recea a impresionat cu drept cuvânt prin numărul victimelor și prin împrejurările în care s'a produs nenorocirea.

Victimă a unui alt accident, dar de automobil, a căzut în timpul acestui an fostu' ministru Mihail Cantacuzino. Dealtminteri numărul accidentelor de automobil a fost enorm, cecece a determinat o susținută campanie a presei împotriva beției vitezei.

Vizita mareșalului Pilsudski în România a dat prilejul unor calde manifestații de simpatie la adresa marelui militar care a izbutit să-și elibereze patria din robie.

Cu entuziasm a fost luna trecută sărbătorită împlinirea a zece ani dela Unire. Visul de reîntregire a țării a devenit, prin strădania conștiințelor românești luminate și prin jertfa celor opt sute de mii de ostași cari au murit pe front, o fericită realitate.

Și e simbolic faptul că sărbătoarea aceasta a fost prezidată de un guvern nou în fruntea căruia se găsește un ardelean: d. Iuliu Maniu.

Dealtminteri, venirea la guvern a d-lui Iuliu Maniu a fost întâmpinată cu excepționale manifestații de simpatie. Popularitatea partidului d-sale se datorește luptei pe care a dus-o cu hotărîre, în ultimii zece ani, în interesul operei de refacere a țării.

Alegerile parlamentare, făcute în condițiuni absolut libere, ca și întreaga activitate de până acum, dovedesc o concepție politică superioară, de natură să asigure țării mari posibilități de dezvoltare.

Dincolo de frontiere evenimentele s'au succedat, variate, uluitoare, în alternanța lor.

În Grecia a fost și în cursul acestui an o revoluție. Evident, s'a vărsat iarăș sânge, și iarăș un guvern a fost alungat de un altul. După revoluție a venit *denga*, maladie care a lovit vreo două sute de mii de cetățeni și de care nu a scăpat nici Venizelos.

În Jugoslavia, conflictul cu croații a culminat în faimosul atentat din Scupcină cu prilejul căruia a fost ucis și Radici.

În Franța, a murit cu prilejul prăbușirii unui avion, ministrul Bogdanowski.

În Albania, proclamată regat, s'a încoronat ca rege d. Ahmed Zogu.

La Madrid a luat foc un teatru și au pierit zeci de oameni.

Pe ape au băntuit furtuni și s'au scufundat câteva vase.

La Polul Nord expediția pornită cu zgomot de generalul Nobile, a eșuat. Câțiva membri ai expediției și-au pierdut viața, după cum, — și aceasta e cea mai mare lovitură suferită de omenire, — și-a pierdut viața, încercând să salveze expediția italiană marele Amundsen.

Dar în lupta pentru propășirea umanității, înfrângerile sunt urmate de biruințe. Oceanul a fost încă odată străbătut pe calea aerului, de astădată de către Zeppelin.

Amintind comemorarea lui Tolstoi, fricțiunile politice din Rusia, manevrele Ungariei, boala regelui Angliei și conflictul Paraguay-Bolivia, credem că putem încheia bi-

lanțul sumar al unui an care se sfârșește făcând loc altuia. Să sperăm că acesta va aduce mai puține frământări și ceva mai multe bucurii.

„REALITATEA ILUSTRATA”

S'a pus în vânzare:

VORBA ȚĂLUIA

un interesant volum care cuprinde o bogată materie cu:

Anecdote, Ghicitori, Glume, Hazzuri, Monologuri, Proverbe, Snoave, etc.

Cartea ilustrată de Murnu, va fi citită de toată lumea cu multă plăcere.

Ed. tura „CUGETAREA” Lei 50

„BIBLIOTECA PENTRU TOȚI”

este cea mai veche, mai cunoscută, mai răspândită, și mai folositoare publicație de:

LITERATURA, DE ARTA, ȘTIINȚA, etc.

cuprinde scrieri dela clasicii români și străini precum și opere străine traduse de scriitori români cunoscuți.

Un volum cuprinzând circa 100 pagini costă Lei 7.-

Au apărut până în prezent aproape 1200 numere.

Catalogul general se trimite la cerere gratis de către Edit. Libr. „UNIVERSALA” ALCALAY & Co. București, Calea Victoriei No. 27.

De vânzare la toate Librăriile din țară.

„BAGHETA MAGICĂ”

BUCUREȘTI I. — STR. CAROL No. 9, etaj (Ascensor)

ARTA MAGICĂ MODERNĂ. SCAMATORII ARTA DE A TE FACE PLĂCUT ÎN SOCIETATE 10 SCAMATORII, APARATE ȘI EXPLICAȚII SE EXPEDIAZĂ CONTRA LEI 95 — PLUS PORTO LA COMANDĂ 50% ACONT. CEREȚI GRATIS CATALOGUL ILUSTRAT CU SCAMATORII SENZAȚIONALE ADAUGÂND MARCI PENTRU RĂSPUNS

FABRICA DE TRICOTAJE ȘI CIORAPI

LA TONI

PREZINTĂ O SERIE NOUĂ ÎN TRICOTAJE DE LUX CE VA FACE PLĂCERE — FEMEII — ELEGANTE

REMAIAZĂ CIORAPI DE MĂTASE ȘI TRICOTAJE DE ORICE FEL

MICHEL COHEN · BUCUREȘTI · PAS. ROMÂN · 17-19

Nouile premii ale ziarului „Radio”

Față de succesul înregistrat, ziarul „Radio” acordă noi premii, între care 15 APARATE și nenumărate piese a căror valoare trece de

100.000 lei

Toate aparatele și piese'e oferite sunt furnizate de uzinele „Nora-Radio” Berlin-Charlottenburg, reprezentate în București de firma Jacques Pauker, din str. Smârdan No. 27.

Cețiți amănunte în ziarul „Radio” No. 14, apărut în 32 pagini mari, care publică azi primul cupon.

„Miss Universum”

Am publicat schimbul de scrisori dintre noi și d. Willett L. Roe, conducătorul „Asociației internaționale pentru cultivarea frumuseții” din Galveston, America. Asociația aceasta organizează în fiecare an un concurs mondial de frumusețe, proclamând frumusețea universală, „Miss Universum”, din numărul frumuseților feminine alese pe fiecare țară.

Ignorată până acum, România este invitată anul acesta, datorită noului, la concursul al cărui răsunet se întinde pe întregul glob. Cea mai frumoasă femeie din România, „Miss România”, aleasă la concursul organizat de revista noastră, va avea prin urmare norocul să întreprindă în condițiuni princiare, o călătorie în America, să fie purtată în triumf acolo, în patria dolarilor, să ia parte la concursul la care vor participa cele mai frumoase femei de pe fața pământului și, — ceea ce îi dorim din suflet — va avea poate, prilejul să câștige bădălia, să fie adică aleasă cea mai frumoasă dintre frumoase, frumusețea universală, „Miss Universum”.

Avantajele acestei isbânzi sunt formidabile. D. Willett L. Roe ne-a declarat:

„In afară de premiul în bani, care se ridică la o sumă de 5.000 dolari, câștigătoare la concursul internațional primește un trofeu de argint de mare valoare, titlul de „Miss Universum” precum și oferte pentru carieră scenică sau de film, ceea ce înseamnă multe mii de dolari, dacă eventual câștigătoare primește angajamentele. Câștigătoare din anul trecut, a strâns până acum numai din aparițiile ei pe scenă, vreo 25.000 dolari.

In timpul sederii lor în America, concurențele sunt întreprinse în mod princiar, și chiar călătoria trebuie să fie o ispită atrăgătoare pentru sute dintre tinerele din țara dv., care să se prezinte și să încerce norocul la dobândirea titlului de „Miss Universum”.

Se poate închipui un mai mare noroc? Dealtmănteri, evenimentul participării revistei noastre la concursul de frumusețe mondială, organizat la Galveston, a fost comentat pe larg în toate ziarurile americane. Frumusețea femeilor de prin aceste locuri e proverbială pe întregul glob.

Căci femeia noastră intrunește laolaltă însușirile de grație, de armonie și de inteligență ale tuturor femeilor de pe glob. Strădini care se abat pe la noi sunt unanime în a recunoaște că frumusețea femeilor noastre e fără de pereche. Ei bine, „Miss România”, aleasă revistei pe care o citiți, adică femeia cea mai frumoasă aleasă printre cele mai frumoase pe care țara le are, va fi o rivală primejdioasă pentru frumusețile mondiale, care vor participa la Galveston, — și va avea toate șansele de a reuși biruința.

Mai e nevoie deci să străuim în senzul ca la concursul „Realității Ilustrate” să ia parte cât mai multe cititoare ale noastre, cât mai multe frumuseți ale noastre?

E un prilej unic în viața lor de a pune în valoare însușirile cu cari providența le-a înzestrat.

Anii trec. Anotimpurile se succed. Primăvara trece.

Trece și primăvara vieții.

Dudue dragă, stimată domnișoară, urși-toarele au fost generoase cu voi. Tinerețea și frumusețea voastră sunt un poem. Momentul de acum reprezintă pentru voi anotimpul primăvrătec. In ochii voștri e noaptea enigmatică și e cerul senin.

Prindeți acest moment. Vă oferim prilejul. Participați la concursul nostru. E o splendidă luptă dată pe județe, pe regiuni, pe țară, și lupta se va da apoi cu frumusețile de pe întregul glob.

Care va birui?

Cine știe, poate că d-ta, sau d-ta, dudue, tândră cititoare cu ochi în cari noaptea și-a filtrat misterele, sau în cari cerul și-a vicurat seninul.

ION PAS

Concursul de frumusețe al „Realității Ilustrate”

O nouă scrisoare de la Galveston

IN NUMĂRUL nostru de Crăciun am arătat că asociația internațională pentru cultura frumuseții, inițiatorea și organizatoarea concursurilor mondiale, care au loc de trei ani la Galveston, a autorizat în mod expres „Realitatea Ilustrată” să organizeze un concurs în România, pentru alegerea unei Miss România, pe care s'o trimeată apoi în America.

D. Willett L. Roe, directorul executiv al asociației, ne-a arătat că aleasa noastră, dacă are șansă, poate câștiga premiul cel mare de 5.000 dolari (800.000 lei) și pe lângă o călătorie plăcută — dus și întors în America — i se oferă perspective neașteptate pentru angajamente scenice sau cinematografice. Premiata de anul trecut a câștigat, numai prin aparițiile ei pe scenă, peste 25.000 dolari (adică mai bine de 4 milioane lei).

Zilele acestea, am primit de la d. Willett Roe, o nouă scrisoare, prin care ni se confirmă autorizația și ni se dau totodată instrucțiunile necesare, relative la organizarea concursului.

Rezervându-ne să publicăm într'un număr viitor, pe larg, aceste condițiuni, ca și programul serbărilor ce vor avea loc, între 9 și 12 Mai la Galveston, dăm aci în traducere ultima scrisoare a Asociației internaționale pentru cultura frumuseții, adresată nouă:

Galveston, Texas, 1 Decembrie 1928.

D-lui Nic. Constantin

„REALITATEA ILUSTRATĂ”

Str. Sărindar 7-9-11

BUCUREȘTI, ROMANIA

Scumpul meu domn,

Conform promisiunii mele, făcută acum câteva zile, vă alăturez câteva exemplare tipărite, din regulamentul și condițiile concursului internațional pe anul 1929.

Remarcă că paragraful 12, care vorbește despre tronuri, cocarde sau stegulețe, poate fi cu totul trecut cu vederea. Comitetul concursului furnizează toate acestea concurenților străine, fără nici o plată.

Nădăjduim că vom avea în curând vești de la dv., prin care să ne încredințați că la concursul nostru va participa o „Miss România”, aleasă prin bunele oficii ale „Realității Ilustrate”, vă doresc tot binele cu prilejul sărbătorilor,

Cordial și sincer al dv.

WILLET L. ROE

Cititoarele noastre găsesc condițiile concursului pe care l'am instituit, pentru alegerea unei „Miss România” în numerile 47, 48 și 49 ale revistei noastre.

Repetiții de orchestră, pentru Revelion, la Galveston

Concursul de Ping-Pong al „Realității ilustrate”

CONCURSUL NOSTRU INREGISTREAZĂ UN SUCCES DESĂVĂRȘIT. — D-RA FILENZ ȘI M. GOLDENBERG CUCERESC PRIMELE LOCURI

DATA cu instituirea concursului nostru, am intenționat introducerea în Capitală a unei ramuri sportive intens practicate peste notare. Conștienți de existența mai multor jucători de ping-pong, am înțeles că numai strângerea la oală, grație unei bune inițiative, va putea da roadele dorite.

În termenul record de 10 zile, după lansarea apelului, au aderat 64 de jucători și trei concurenți, astfel că Duminică trecută proiectul nostru a intrat în faza unui fapt îndeplinit.

În ziua concursului, sala „Romcomit”, pusă cu deosebită amabilitate la dispoziția revistei, de d. *Ettore Brunelli*, președintele

mite eroarea de a juca neprecaut, ratând multe mingi. Preferă loviturile tari celor de plasament. Se evidențiază de asemenea *Al. Botez*, cel mai variat dintre concurenți, *Adriani*, *Koerner*, *Sanft*, *Făgărășeanu*, *Maxim*, *Ionescu*, *Theiler*, *Naschitz*, *D. Bălescu*.

În proba rezervată sexului frumos, d-ra *Edith Filenz*, în vârstă destul de fragedă, dar totuși subtilă jucătoare, elimină pe rând pe d-ra *M. Arion* și pe d-na *Goldberg*.

A furnizat un joc care poate fi învidiat de mulți jucători și a demonstrat a fi o excelentă reprezentantă a Bucureștilor, chiar în probe internaționale.

D-ra Arion, foarte abilă ca joc, mai puțin

21-14; *Adriani*—*Ionescu* 21-11, 21-7; *Filenz*—*Theiler* 21-7, 21-8; *Taubmann III*—*Solomon* 21-12, 21-13.

Turul II. — *Adriani*—*Taubmann II* 21-5, 21-4; *Filenz*—*Taubmann III* 21-11, 21-9.

Sfert de finală. — *Filenz* b. *Adriani* 16-21; 21-15, 25-23.

SERIA III-a

Eliminatorii. — *Vișinevski-Fox* 14-21, 21-19, 21-16; *Magazanic*—*A. Gibson* 21-7, 21-13; *Efraim*—*Hiscox* 21-18, 21-19; *Goldberg*—*Weitmann* 21-1, 21-1; *Sanft*—*Băicoianu* 22-20, 21-14; *Naschitz*—*Kaufmann* 21-16, 16-21, 21-17; *Apogi*—*Silbermann* 16-21, 21-14, 22-20; *Vladone*—*Brotmann* 21-12, 21-16.

Turul I. — *Efraim*—*Vișinevski* 21-15, 14-21, 21-13; *Goldberg*—*Magazanic* 21-4, 21-5; *Sanft*—*Naschitz* 21-4, 21-13; *Apogi*—*Vladone* 21-8, 21-12.

Turul II. — *Goldberg*—*Efraim* 21-11; 21-13; *Sanft*—*Apogi* 21-8, 21-17.

Sfert de finală. — *Goldberg*—*Sanft* 21-9, 21-8, 21-13.

SERIA IV-a

Eliminatorii. — *Gherbel* b. *Mac Veagh* w. o.; *Zentler*—*Major* 21-12, 21-11; *Prodanov*—*Carianopol* 22-20, 18-21, 21-9; *Koerner* — b. *Mariotti* w. o. *Barber*—*Tökös* 21-14, 21-16; *D. Bălescu*—*C. Petrescu* w. o.; *Botez* b. *Schoenhaus* 21-7, 21-16; *Staaecker*—*Teodorescu* 21-16, 17-21, 21-15.

Turul I. — *Zentler*—*Gherbel* 21-11, 21-10; *Koerner* b. *Prodanov* 21-18, 21-19; *D. Bălescu*—*Barber* 21-10, 21-9; *Botez*—*Staaecker* 21-17, 19-21, 21-13.

Sfert de finală. — *Botez* b. *Zentler* 18-21, 21-16, 21-19.

SEMIFINALE

Filenz b. *Făgărășeanu* 21-16, 21-18, 13-21, 21-19.

Goldberg b. *Botez* 21-9, 21-8, 21-13.

FINALA

M. Goldberg b. *G. Filenz* 21-14, 21-11, 21-15.

După terminarea concursurilor, — fără discursuri sau ceremonie, ci într-o atmosferă de pură și caldă prietenie, între organizatori și concurenți, a avut loc distribuția premiilor:

DOMNI:

Cupa „SOCEC” și placheta de aur a „Realității”: **M. GOLDENBERG.**

Placheta de argint a „Realității”: **G. FILENZ.**

Plachetele de bronz ale „Realității”: **AL. BOTEZ** și **V. FĂGĂRĂȘEANU.**

DOAMNE:

Jocul de Ping-Pong (CASA PRAGER) și placheta de aur a „Realității”: **D-ra EDITH FILENZ.**

Placheta de argint a „Realității”: **D-na GOLDBERG.**

Placheta de bronz a „Realității” d-ra **M. ARION.**

Intrucât am fost insistent solicitat, vom organiza în curând un campionat pe cluburi, de câte patru jucători.

a. v. g.

Rândul de jos (dela stânga): **d. NIC. CONSTANTIN**, directorul „Realității Ilustrate”; **d-ra EDITH FILENZ**, câștigătoarea probei feminine; **d. A. VOGEL**, redactorul sportiv al revistei. Planul al doilea (dela stânga): **d. O. CENDREA**, redactor sportiv, **AL. BOTEZ**, semifinalist în proba de simplu domni; **MIH. GOLDENBERG**, campionul Bucureștilor; **G. FILENZ**, finalist în campionat; **V. FĂGĂRĂȘEANU**, semifinalist și **THEODOR THEILER**, arbitru.

asociației „Juventus”, a fost neîncăpătoare pentru numeroasa asistență.

Oficialitatea este reprezentată prin d-nil *Nic. Kovacs* (Com. Central F. S. S. R.), *Ettore Brunelli* (Com. Centrală Financiară), *I. H. Oteleșanu* (Com. Regional Muntenia), *Șt. Sfetcu* (Com. Centrală de Lawn-Tennis) etc. etc.

Secretarul clubului gazdă, d. *Nic. Costescu*, ne dă un prețios ajutor.

Primele partide se desfășoară la orele 10, terminându-se eliminările la orele 13 ½. Tururile următoare se dispută la orele 15, finala ia sfârșit la orele 19 ½. S'a jucat deci 8 ore, ceea ce constituie o performanță inegalată la noi.

Printre concurenți, participă *Krupenski* (T. C. R.) care a cucerit un precedent campionat restrâns, organizat de soc. „Pr. Mircea”. *Botez*, învinsul său, americanii *Gibson*, *Fox*, *Hiscox*, *Macleod*, frații *Taubmann* etc. Prima surpriză o constituie eliminarea lui *Krupenski* în optime de finală, de către *Făgărășeanu*. Se remarcă *M. Goldberg*, care învinge cu scoruri dezastroase, pe adversarii săi. Poședă un joc de o regularitate matematică și plasează loviturile de efect în momentul oportun.

Mai abil în defensivă decât în atac, adoptă cu predilecție tactica de speculare a greșelilor adverse.

George Filenz, un alt excelent jucător co-

calmă, după adjudecarea unui set, a cedat în cele două următoare.

REZULTATELE TEHNICE

SERIA I-a

Eliminatorii.—*Krupenski* — *Macleod* 19-21, 21-4, 21-10 *Bălescu* N. *Poulieff* W. O.; *Borbely* — *Weinberger* 21-13, 14-21, 21-13; *Făgărășeanu*—*Pavelescu* 21-7, 21-8; *Taubmann* b. *Gibson* H. W. O.; *Maxim*—*Eckstein* 21-14, 21-17; *Wetzer* b. *Nicolescu* W. O.;

Turul I. — *Krupenski* — N. *Bălescu* 22-20-; 21-12; *Făgărășeanu* — *Barbely* 21-4, 21-5; *Taubmann* I — *Maxim* 19-21, 21-16, 21-17; *Wetzer* b. (W. O.).

Turul II. *Făgărășeanu* b. *Krupenski* 21-6, 21-9; *Taubmann* I 6-b. *Wetzer* 19-21, 21-16, 21-17;

Sfert de finală. *Făgărășeanu* b. *Taubmann* 21-11, 21-15.

SERIA II-a

Eliminatorii. — *Taubmann II* — *Berschatzki* 21-5, 21-7; *Edelstein* b. *Bărbulescu* W. O.; *Adriani* b. *Reis* 21-12, 21-9. *Ionescu*—*Rossin* 3-21, 22-20, 24-22; *Theiler*—*Rosenthal* 21-4, 21-1; *Filenz*—b. căp. *Vladovici* W. O.; *Solomon* b. *Panajoth* W. O.; *Taubmann III* b. *Rosenberg* 21-10, 21-17.

Turul I. — *Taubmann II*—*Edelstein* 21-16,

ANUL NOU 1929

— „Noi pe ploae sau pe vânt!”
Factorul poștal, care te calcă din an în Paște, e nolișit la Anul Nou.

Sorcova, veseia,
Să trăiți, să'mbătrâniți.

Răvașe de plăcintă

Un „pudding” uriaș, este preparat la Lon dra, în prezența primarului

Negustoreșele de sorcove, fac și anul acesta afaceri strălucite

CERETI PRETUTINDENI

Poveste fără sfârșit

de Gh. Brăescu

— Ce poțtești?
 — Este o femeie care vrea să vorbească cu d-voastră.
 — Să intre.
 O țărăncă searbădă, îmbrobodită cu șal de lână peste două tulpane, unul alb cu măgeițe albastre, celălalt negru spălăcit, înaintă și se opri haucinată în mijlocul biuroului.

— Săru'mâna.
 — Bună dimineața, ce vrei?
 Cu emoțiune stăpănită, femeia porni să deșire firul unei litanii, chibzuită cu trudă, se vedea cât colo.

— Eu, domnișorule, sunt văduvă de războiu cu trei copii, o fată o am măritată la casa ei... Nu-i duc grija... trăește și sunt mulțumită... N'are pământ, da's tineri, muncesc la boer și să arănesc amândoi...

— Lasă asta, spune ce vrei.
 — ...Am alt băiat, care va să zică cel de-al doilea care trebuie să tragă sorțul... și așa m'am dus la notar și i-am spus cum m'a învățat și pe mine alții, că eu dacă's proastă și nu știu carte deloc...

— Ei, și pe urmă?
 — M'am dus la domnul notar și i-am spus să-mi facă hârtiile precum că sunt văduvă și să-mi dea dosarul că bărbatul mi-a murit pe frunt... El zice, femeie, dosarul nu pociu să ți-l dau, fiindcă nu-l am la mine, trebuie să'l caut și costă cinci sute de lei... Eu am zis, zic, mă băete, cinci sute de lei n'am că's văduvă, cum prea bine știi... Să fi trăit bărbatul... Și-am plecat. Pe urmă ce ne-am sfătuit noi femeile, toate văduvele din comună și ne-am dus la Craiova. Acolo dac'am ajuns, cum ne-am dat jos din trin, ne-am dus la cerc, unde am dat peste un domn ofițer gras de nu se mai află — pe semne de boală

— și numai ce 'ntrebă: „Ce vrei?” Apăi, săru' mâna, zic eu ca mai bătrână, am venit și noi să luăm dosaru. Că copiii noștri urmează să tragă sorțul... „Dosarele vi le dau, zice, dar costă zece lei. Vi le-aș da degeaba, dar le plătim și noi, costă doi lei bucata... Sunteți cinci, face zece lei...” precum și era. Am dat noi banii, că încă nici n'am avut — a dat Maria de-a schimbat o sută, a oprit zece lei și ne-a dat nouăzeci de lei restul, puteți întreba și femeile.

— Ei, ei, spune mai departe.
 — ...Și am plecat bucuroase să ne punem în trin, să ajungem acasă! Acas' dac'am ajuns era noapte. Dimineața cum s'a luminat de ziua, m'am dus la notar. Nevasta lui dacă m'a văzut a eșit afară și zice: „Tu ești Frusină?”... Dacă n'o fi cum spun să dea Dumnezeu să n'ajung Boboteaza...
 — Bine, așteaptă puțin... Niculae.
 — Poruncă.
 — Du-o la domnul director... Du-te cu cameristu.
 — Vino fă 'ncoa.

Directorul era foarte ocupat. Mic, slab, oacheș, cu buzele tivite și părul rar, avea o manie inofensivă. Colectiona bilete de loterie pe care le prindea ca pe cărțile poștale ilustrate în album, orânduindu-le pe serii, pe culori, pe districte. Avea biletul întâi dela loteria Atheneului și n'avea odihnă până nu căpăta biletul unu din fiecare loterie. Această particularitate cunoscută numai de câțiva inițiați constituia toată valoarea colecțiunei pe care d-nul director ambicioasă s'o doneze academiei, cu limbă de moarte.

— Săru' mâna.
 — Ce vrei nevastă?

Ca albina, care se suie, cade și se urcă fără sfârșit pe geamul lucios, femeia reluă reluă hotărârea firul povestirei.

— O țăr de drept să-mi scot băiatul dela armată, să munciască că nu mai aud de urechea asta de loc... huc de gândești că suflă vântul pe horn... decând m'a bătut domnu notar că la ce m'am dus la Craiova să cer dosarul...

— Du-o la doctor... Uite doctorul... Dragă doctore...

— Eu aș vrea, dacă s'ar putea...
 — Ia vezi doctore.
 — ...să capăt un drept...
 — Du-te cu doctorul.
 — Hai, vino cu mine... Șezi, ți zise cu blândețe omul de știință, că-i fi obosită...
 — Obosită domnișorule, zise femeia oftând din adâncul sufletului, că vin tomite de lângă Craiova... Mă pun în trin la gara Livezi și nu mă mai dau jos până la București...

— Ce vânt te-aduce pe la noi?
 — Eu, domnișorule, încep femeia grăind cu socoteală, sunt văduvă cu trei copii... O fată am măritat-o la casa ei, nu-i duc grija... Trăește și-i mulțumită... N'are pământ...

— Vă poțtește domnul secretar general.
 — Auzi, du-te femeie, lasă-ne... Avem treabă... Ai nimerit-o rău, vino altădată... N'avem timp de ascultat povești... Du-te cu dumnealui... Arată-i Niculae drumul.
 — Hai, fă, n'auzi ce spune domnul doctor, să vii al'dată...

— Să mai viu... Da, la ce să mai viu... Gândești că's dicolea?

— Da de unde ești?
 — Sunt tomite de lângă Craiova... Mă pun în trin la gara Livezi și nu mă mai opresc până la București...

— Mergi drept înainte... La ce-ai venit?
 — Am venit, zise femeia cu speranță nouă, că's văduvă și eu cu trei copii... O fată o am măritată... N'are pământ, da munceste la boer...

— Ia-o p'ici.

Noul stil de păpuși, fabricate în Franța

Un quartet simpatic, pe scena unui music-ball străin.

Poudre Oria
PARFUMERIA
 Germandrée-Paris
 PREZINTĂ ONORATEI CLIENTELE
 ULTIMA SA CREAȚIUNE

CEREȚI PRETUTINDENI
 MAUR & C

DIN LUMEA ANIMALELOR

Doi pui de leu demni de părinții lor.

Curioasă prietenie între o pisică neagră și doi șoareci albi

Lemurul din Indiile Malaeze cu puiul său pe spinare.

Ca o mamă bună maimuța își apără pe mica sa prietenă.

Un bulldog mirat de aspectul micului său tovarăș de pac.

de scurt metraj, pentru a-și completa gramele.

Toate aceste filme, sunt aruncate piața mondială, căci nici o altă țară din lume, nu mai produce comedii — în adevăratul înțeles al cuvântului.

COMEDIA e în străinătate o cerință absolut necesară.

Nu poate exista la Berlin, Paris, Londra sau New-York, un program care să nu fie completat cu un jurnal și cu o comedie „americană”.

De unde și avântul extraordinar pe care l-a luat această ramură a cinematografului în America, unde există câteva firme cu renume mondial de pildă „Pathé Exchange” și „Cristie Comedies”, care produc numai comedii de metraj scurt și foarte rar câte una de 7—8 acte. Mai socotiți pe lângă a-

Marele geniu al comediei **CHARLIE CHAPLIN**

Jos: Monty Banks la un concurs de frumusețe

BUSTER KEATON (Malec)

cestea, secțiile speciale ale marilor firme ca „M. G. M.”, „First National”, „Paramount”, „Fox”, „Tiffany”, „Columbia” și altele, care produc cantități considerabile de filme umoristice în cele mai multe cazuri

HAROLD LLOYD, cu partenerii săi într-o nouă comedie americană. Marele artist, la cu o lovitură, două ținte. Prima se vede în fotografia noastră.

Să nu se creadă însă, că filmul s'a născut în America. Nu. El e de origine europeană și istoria lui se confundă cu săș istoria cinematografului.

Intr'adevăr, cinematograful la început, nu era decât un simplu amuzament. Deci, nu putea oferi publicului ce asista la aceste realizări, decât un film care să-l distreze. Cătorii mai în vârstă, și-aduc aminte, credem, de favoriții antebelici. Erau *Max Linder*, *Cocartan* (*Marcel Levesque*), *Bout de Zan*, *Biscot*, *Polidor*, *Rigadin* și alții, pe cari vremea ne-a făcut să-i uităm.

Dar în timpul războiului, comedia europeană decade și începe să se iviască cea americană, care nu avea decât o vechime

Lagdon, *Lloyd* și *Banks*, turnează câte o comedie, de pildă *Charlot Pompier* sau *Malec Pompier*, etc. Cu toate acestea nici una nu se aseamănă, nici unul nu repetă situațiile altuia. De unde atâta imaginație?

HARRY LAGDON

de câțiva ani. Urmând calea cinematografului european, începuturile americane s'au făcut tot cu filmul comic, cărui i se dă o dezvoltare formidabilă.

Max Sennett e veteranul, și nu numai al comediei, ci și al întregii cinematografii americane.

Comedia americană, s'a bazat până mai acum 5-6 ani pe efecte burlești, dar care aveau totuși un substrat de ironie pur americană.

Cu *Charlie Chaplin* comedia devine un film de artă; *Charlot* atinge culmile genului, cu mîruntaia „*Goană după aur*”. Pornit, ca și ceilalți comici americani, dela comedii într'un act sau două, odată ce devine independent, *Chaplin* începe să realizeze filme de metraj mai lung, care îl evidențiază ca un creator genial cinematografic.

Să nu credeți că artistul comic e un cabotin oarocare. Greșit!

Un comic bun, merită mai multă atenție, decât orice alt artist, fie acesta chiar tragedian. Un comic al ecranului, e un creator în deplinul înțeles al cuvîntului; căci el e, în cele mai multe cazuri, autorul, regisorul, supervisorul și interpretul principal al filmului ce-l realizează.

Marii comici ca *Chaplin*, *Keaton*, *Lagdon* și *Lloyd* în timpul cât nu filmează, colindă prin toate orașele, prin toate mahalalele și prin toate căruciumile, căutând idei noi, studiind oamenii și lucrurile.

În legătură cu aceasta, e bine să adăugăm ceva despre felul cum lucrează *Chaplin*.

Sunt zile întregi, când genialul comic nu mai dă nici un semn de viață.

Prietenii îl caută prin toate locurile pe care le frecventează de obicei, dar totul e zadarnic. Întâmplarea îi face însă, să-l găsească într'o căruciumă rău famată, stînd cu brațele rezemate de masă și studiind neclintit, acest mediu dubios.

Comedianul rămâne în toate filmele sale același; aceeași îmbrăcăminte, același mers, aceleași gesturi și cu toate acestea, comedia e nouă. Nici o situație repetată dela un film la altul.

Dar ceva mai mult. *Chaplin*, *Buster*,

BEN TURPIN, se simte foarte bine, într'o toaletă străvezie de damă, cu care va face furori la bal

De unde atâta spirit de observație?

E o muncă titanică, pentru un mare comic, realizarea unui film; e o muncă ce duce la neurastenie. (Amintiți-vă că *Max*

FELIX COTCIUL

Linder s'a sinucis din cauza neurasteniei; de asemenea și *Larry Semon*, n'a putut să ție piept boalei, din cauza prea marei surmenări cerebrale; iar *Chaplin*, acum aproape doi ani, îngrijorase pe intîmii săi prieteni, din cauza încordării nervoase în care ajunsese).

Acum marii artiști comici nu se mulțu-

Billy Dolley

mesc cu scurte comedii în două sau trei acte, ei s'au obișnuit cu cele de 7-10 bobine.

Și în cele mai multe cazuri, acțiunea e aproape inexistentă.

Gândiți-vă numai la câteva filme, ale celebrului *Buster Keaton* (un nedreptățit, aci e tot atât de mare artist ca și *Chaplin*). Vă amintiți din *Malec Navigator* scenele după yacht? Sau ați uitat acea minunată realizare „*Mecanicul Generalii*” film ce fără a exagera, ar putea sta alături de „*Goana după aur*”; unde întreaga acțiune nu se petrece decât pe o locomotivă — „*Generalii*” — al cărei mecanic este el? Și mai adăugați că *Buster Keaton* urăște gesturile și e foarte serios; el nici odată nu râde.

Dacă s'ar face o anchetă în toată lumea și s'ar cere să se spună care gen de film place mai mult, desigur că genul comic va avea cele mai multe voturi.

E un adevăr ce nu poate fi desmintit: Ecranul comic e cel mai bine reprezentat în a șaptea artă. VALENTIN PODEANU

„Corsetul Adolphe Menjou”

A DOLPHE MENJOU, povestește istorioara de mai jos, care pe cât e de adevărată, pe atât e de nostimă.

În timpul vizitei sale de astăvară la Paris, unde s'a căsătorit cu frumoasa Kathrin Carver, primi vizita unei renumite corsetiere pariziene, care îi coru încuviințarea de a lansa „corsetul Menjou”.

— „Dar doamnă”, răspune artistul, „nu vă pot autoriza. Eu nu port corset!”

— „Se va zice tocmai, domnule, că dv. îl lansați”.

— „Incântat de compliment, doamnă, dar talia mea n'are nevoie de corset!”.

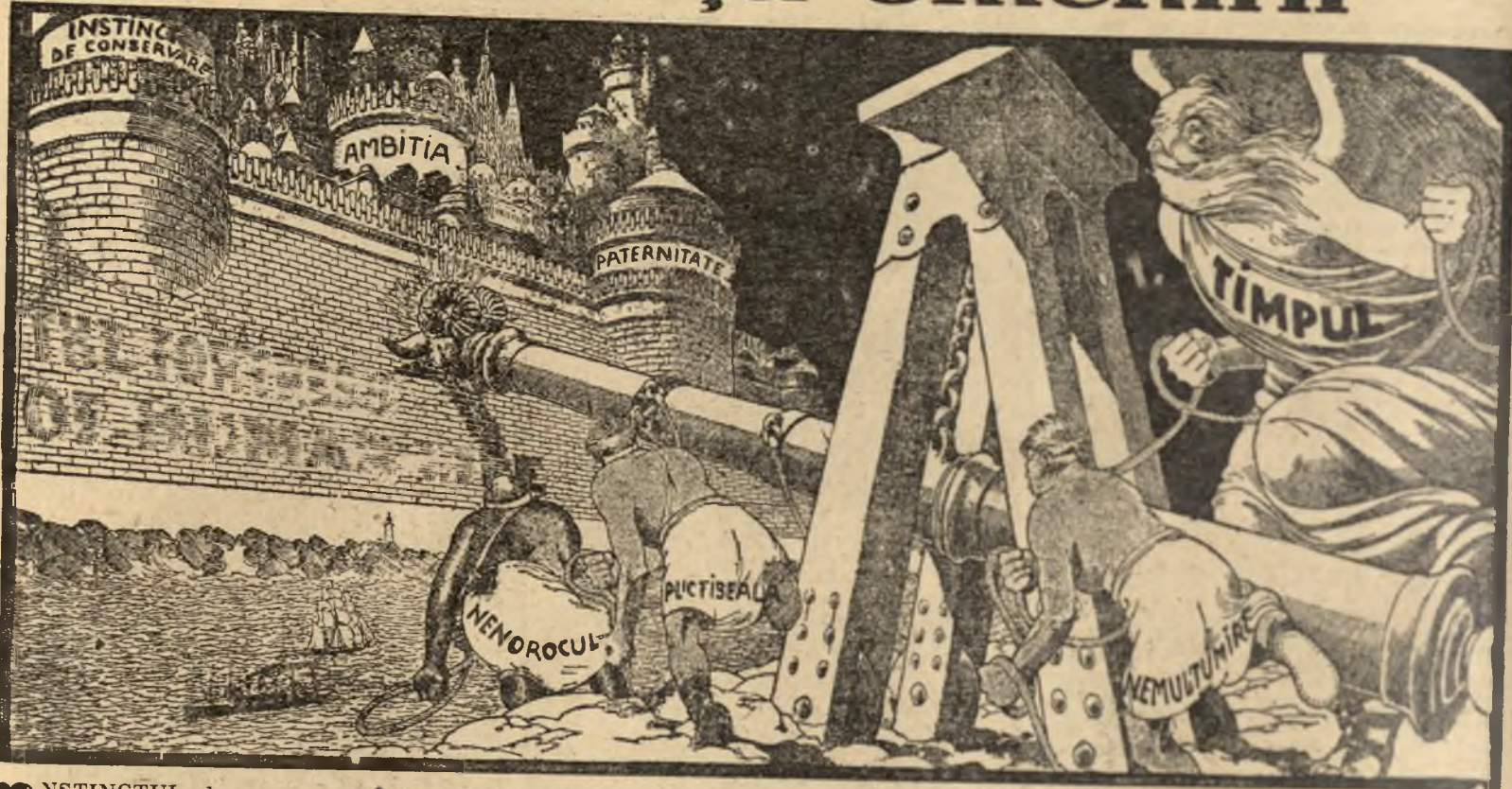
— „Totuș, trebuie să vă decideți de a-l purta. Încercați fabricația mea și vă veți convinge că”...

— „Inutil de a mai insista, doamnă. Paronez cu plăcere mărci de cravate, cămăși, batiste, gulere, dar de corsete, mii de suze!”.

Doamna se retrase fără a mai insista. Dar două ore mai târziu, artistul primi imbalat într'o elegantă cutie, un corset bărbătesc, și o scrisoare dela corsetieră cu următoarele cuvinte:

— „Este tocmai pe talia dv. și vi-l dăruiesc, încredințată fiind că veți reveni cât de curând, asupra deciziei dv.”

Fortăreața omenirii

INSTINCTUL de conservare menține omul pe acest pământ. Srămoșii noștri, înainte cu vre-o cinci sute de mii de ani, duceau o viață mizeră, vânând animale sălbatice și fiind vânați la rândul lor de altele mai sălbatice în fața căroră puterile omenești erau prea slabe. Dece deci, când îi pândea moartea, o ocoliau cu cea mai mare groază?

Instinctul de conservare ne explică acest lucru.

O altă întrebare, care ne preocupă, este aceea, pentru ce oamenii, în acele vremuri de sălbăticie, doreau totuși să-și perpetueze specia dând viață altor creaturi, care să trăiască mai departe în aceleași mizerabile condițiuni?

Puternicul instinct al paternității, precum și afecțiunea dintre sexele opuse, au asigurat perpetuarea rasei omenești.

Cea mai de seamă, în progresul ființelor omenești, disprețuind timpul, nenorocul, plictiseala, nemulțumirea, molimele, foamea și războaiele, este **ambitia**.

Instinctul de conservare ne ține în viață. Ne zbatem uneori, ca să trăim în cele mai rele condițiuni. Sclavul în lanțuri își cerșește hrana, apa și aerul — numai ca să trăiască.

Omul din nemărginirea nordului, făcându-și drum prin ghețuri, luptându-se cu foamea și cu frigul, se roagă doar ca să trăiască și să dea de hrană și de puțină căldură.

Și totuși, toate aceste ființe mizerabile, se căsătorec și-și perpetuiază specia.

În orice piept, fie chiar cel mai slab, arde nestinsă flacăra ambiției, care **împinge rasa omenească mereu înainte**.

Omul socotește că se bucură de completă libertate.

Știut este însă astăzi, că libertatea omului e numai relativă. Dorințele sale au limita peste care nu se poate trece.

Divina putere care a creat pe om, a făcut aceasta pentru un anumit scop, pe care nu-l putem înțelege. Omul a fost **nrăgit** ca fizicește și intelectualicește — prin instinctele și pasiunile sale — să îndeplinească acel scop.

De aceea, deși dealungul vremurilor a dus o viață mizerabilă, dela care putea să abdice, prin instinctul de conservare ce i-a fost sădit în s'a oțel și menținut totuși dorința pentru viață și pentru luptă.

De un milion de ani — cel puțin — de când omul viețuiește pe pământ, continuă să se descătușeze de barbarisme. Dealungul vremurilor, citadela omenirii a fost mereu atacată de herbecele furios al Timpului, Nemulțumirii și Suferinții.

În ciuda, tuturor acestor furioase atacuri însă, rasa omenească a rezistat.

Trei puternice turnuri: instinctul de conservare, ambiția și paternitatea, constituie armata de protecție ale omenirii.

Împotriva acestor trei mari instincte, sădite în om de divina Providență, timpul se ostenește în zadar.

Experiența pe care a căpătat-o în viață, i-a sugerat deseori această întrebare: Dece să aduc copii în lumea aceasta de suferințe, ca să îndure și ei cecece am suferit eu?

Ce drept am eu să condamn pe alții la suferințe, pe care le cunosc atât de bine?

Dar instinctul paternității, al reproducerii, făcând parte din mecanismul care-l încătușează, e atât de puternic încât oricât de mare ar fi mizeria, omul crează urmași, cari să ducă mai departe greul existenței... Se știe doar că sclavii, de obicei, au mai mulți copii decât oamenii liberi, iar săracii, mai mulți decât au cei bogați.

La început, cea mai mare importanță în existența omului a avut-o instinctul de conservare. Acesta a făcut pe om, ca în ciuda primejdiilor, să lupte pentru viață.

Astăzi, **ambitia** constituie cea mai mare putere, care îndeamnă pe om să îmbunătățească tot cecece are în mâini care se încuibază în mințile cele mai șlefuite, determinându-le să îndeplinească lucruri și fapte de mare valoare.

Cele trei principale izvoare ale omenirii, și-au schimbat și intervertit mereu pozițiunile. Astfel, ambiția, care în epoca de piatră a fost la urmă, ocupă astăzi locul principal.

Puterea cea mai de seamă ambiția, poate fi obținută și cultivată, și chiar dusă mai departe până în marginea puterilor noastre mintale și fizice.

Ambitia reprezintă principalul izvor al intelectului din om, tot așa precum instinctul de conservare și acel al procreării, reprezintă izvoarele trupului. Ambitia este aceea careia se datorește tot ce omul a făcut de folos în acest univers.

De pildă, marele Washington, despre care știm din istorie că a fost părăsit de soldații săi, pierzând bătălia după bătălie, retrăgându-se mereu, a câștigat totuși la sfârșit și a reușit să-și fondeze patria, Statele Unite ale Americii, numai grație marilor sale ambițiuni.

Ambitia a determinat pe medicii ca să se inoculeze ei înșiși, cu seruri primejdioase, pentru ca să poată afla să se studieze.

Ambitia a făcut pe experimenterii razelor X, ca să persele cu tenacitate în experiențele lor, deși știu prea bine, că moartea îi pândeste la fiecare clipă, așa cum s'a întâmplat să seceze atâtea vieți folositoare. Și în alte multe milioane de ființe omenești, dela câmpul de luptă până la laboratorul chimistului, nobila ambiție covârșește instinctul de conservare, care e lăsat cu mult în urmă.

Bărbații și femeile tinere, nu trebuie însă să asemuiască ambiția cu dorința de strălucire, sau să creadă că dorința de a fi cineva, poate înlocui munca grea.

Dacă citiți despre Napoleon, de pildă, și dacă voți să fiți ca dânsul, dorința nu vă va fi de nici un folos — dacă ea nu se va schimba în acțiune, muncă sacrificială și efort.

Un om poate fi onest, cu toate că este sărac. Și pe de altă parte, să fie sărac, deși stăpânește milioane.

Nu există o altă satisfacție mai mare, decât aceea a minții, satisfacția pe care ne-o dă înțelepciunea, și pe deasupra tuturor, pacea care ne vine dela o conștiință curată.

Bărbați și femei mai în vârstă, vor fi uneori întrebați de către cei mai tineri, în felul următor:

„Cum se poate dezvolta ambiția cum putem să ne impunem în această lume?”

Răspundeți tineretului așa: **Citește** de două ori pe atât pe cât vorbești. **Gândește** de zece ori mai mult decât citești.

Ascultă pe alții. Cecece cunoști, cunoști; nu mai e nevoie s'o repeți ca să-ți încânti vanitatea. Lasă pe alții să-ți spună cecece tu nu știi.

Ascultă-i pe aceștia.

Vizită ministerială în Basarabia

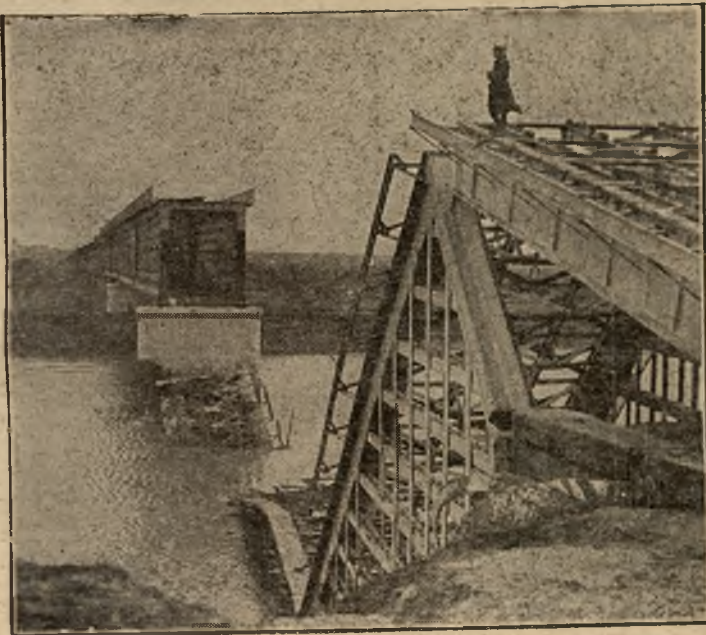
În cursul lunii Decembrie 1928, d-nii ED. MIRTO ministru subsecretar de Stat la Interne și PAN. HALIPPA, ministrul Basarabiei, au făcut o vizită-inspecțiune oficială, în zona stării de asediu din Basarabia.

Miniștrii, au fost însoțiți în călătorie, de reprezentanți ai tuturor ziarelor din Capitală, cari au avut pentru prima oară acces, în această zonă.

Constatările la fața locului ale d-lor miniștri, au dat rezultate interesante.

S'au interesat de aproape de starea populației și a armatei, care face paza la Nistru, promițând tot sprijinul guvernului, pentru ridicarea la nivelul comun, a acestei părți d'n România.

Miniștrii au fost aclamați pe tot parcursul și s'au înnoțat cu cele mai frumoase impresiuni, d'n România de peste Prut.

PAZA LA NISTRU!!

Grănicer român, făcând de sentinelă pe podul de a Tighina, distrus în 1919-

D-nii miniștri MIRTO și HALIPPA, în cercul z arșiștilor, se întrețin cu sentinela de pe malul Nistrului.

Populația în așteptarea miniștrilor

La stânga: Cel mai bătrân sergent din Tighina.

La mijloc: O stradă din Tighina.

La dreapta: Miniștrii, însoțiți de ziariști, vizitează ruinele cetății lui Ștefan cel Mare, la Tighina.

GINERE MODEL.

Doamna Popescu și-a invitat mama la masă. Domnul Popescu chiamă bucătăreasa și îi spune:

— Iată o listă de mâncăruri care îi plac soacrei mele.

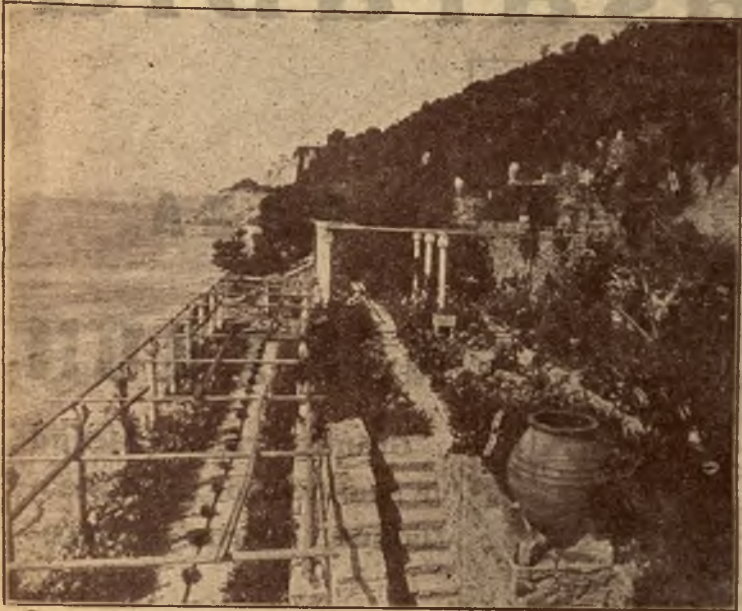
— Am înțeles, conașule,

— Și dacă gătești vre-una din ele, te dau afară,

Pitorescul românesc

Frumu

Terasa palatului regal din Balciu, pe malul mării.
(Foto Gh. Iliescu)

Palatul regal din Balciu (Foto Gh. Iliescu)

O femeie din N...

Stradă din Balciu.

IDILA DE ȚARĂ: copil de patru ani mână boii.

Toamnă în Parcul Carol.

Țăran din Valea Timișului

PRIMA ZĂPADĂ ÎN MUNTUL Ciobani, surprinși de ninsoare în Suceag.

Ornamente trun tem...

Exotice

OAMENI FAPTE SI IDEI

Dela alegeri

Elevii unei școli din Capitală, se bucură de o zi de libertate, deoarece școala a fost transformată în local de vot.

D. DR. AL. VAIDA VOEVOD, ministru de interne, împreună cu directorul cabinetului, Dr. AUREL BUTEANU, (stânga) și șefii de cabinet (spre dreapta), d-nii Tăzlaşu, Șerban, Codreanu și Gaspar, recepționând telefonic, rezultatele alegerilor pentru Cameră

Un „volar” de nuntă „țărănesc, în Spania

PATINAJUL ÎN SUECIA. Tineretul din La duwiken, se distrează pe lacul înghețat

Păstor macedonean, purtând pe umeri mieii favorit. (Foto T. Biciolla).

CAT NEMO, dansatoarea cu mască. Obține succese urlașe la Viena.

Arcul de triumf, ridicat la MONSURA (Egipt) în cinstea noului prim-ministru egiptean, MOHAMED MAHMUD.

(1)
SEARA SE LĂSA alene. O uriașă aripă vânăta acoperea cerul, în vreme ce dunga portocalie a amurgului se întuneca încetul cu încetul.

Pe ici pe colo, se aprindeau focuri. S'auzia pârâitul mărunț al paelor ce ardeau.

Batozele nu mai bâzâiau ci zăceau tăcute 'n câmp, ca niște namile moarte. Câte o pală de lumină le lovîa din când în când și le roșia spăimântător.

Sfioasă, o stea se agăță de vârful cerului și, spăimântată par'că de prăpastia căscată dedesupt, începu să tremure de frică.

Era o noapte de August, verde și luminoasă. Grăbite, începură să iasă altele... Câte una scâria bolta, lunea repede-repede și pocnea, spulberându-se într'o pulbere licăritoare.

— Da știu că plouă la stele astăseară! zise Moș Stan care sta lângă mămăligă, de-i lingeau flăcăurile obrazul.

— Asta se 'ntâmplă în fiecare an, la sfârșitul secerișului. Semn de războaie. Impărații se iau la bătaie, ca să-și fure grâul. Și atunci stelele încep să cadă pe pământ să dea foc grâului. Poate așa să se sfârșească odată vărsarea de sânge!...

Moș Stan tăcu dintr'odată, uitând și de împărați și de ploaia de foc; un miros de friptură venia de undeva și se răspândia și se urca spre cer, par'că să momiască și pe locuitorii lumilor depărtate...

— Mă Mielule, mă!... Tu frigi vițelu-acolo, mă?!

— Eu, moșule, eu!... strigă de lângă un alt foc, un flăcău.

— „Vrei și dumneata o ciosvârtă? Dă-te 'ncoa“...

„Hai, mă, veniți cu toții 'ncoa! Este pentru toată lumea! Da 'nu e vițel! E căprioară! Eu am vânat-o! zise Mielu, în vreme ce Moș Stan se apropia, cu cei doi olteni și cu vre-o doi-trei țărani, cari duceau ceanul de mămăligă și câteva ploști cu vin.

Văzând căprioara, care se rumenia pe jărățul fumegător, Moș Stan strigă:

— „O să mâncăm ca niște haiduci!“ Și-și freca palmele.

Deodată însă, îl coplesii tristețea.

Cuvântul „haiduc“ îi amintise toată tinerețea lui, pădurile de odinioară și tovarășii duși de mult în țara morților...

Dar, o 'nghîțitură de vin îl făcu să-i vie inima la loc.

— „Mă flăcăi, când e vinu negru și bun, eu nu-l beau; îl mănânc! Ia mai toarnă odată, să vezi!“

Și moșneagul prinse paharul și-l duse la gură, prefăcându-se că mușcă din vin, pe care-l înghițea în sorbituri șgomotoase.

Neagu și cu Stroe se bucurau, că mai rămaseseră o clipă în mijlocul tovarășilor de muncă.

Cina fu veselă. Ploștile se desfundau una după alta. Mămăliga rămase cam rușinată, căci aveau pâine caldă și albă din belșug, la masa cea împărțitească.

Moș Stroe închină paharul în sănătatea boerului, binecuvântă ogoarele să fie veșnic rodnice și bogate, vărsă și pentru morți o jumătate de pahar.

Și pământul sorbi cu sete vinul pentru cei pe cari îi acoperia.

În jurul focului ce apunea, se făcu liniș-

te mare. Bătrânii își aprinseseră luteaus, cei tineri se întinseseră pe spate și se uitau la cerul bogat, ca o mantie împărțitească, plină de pietre scumpe.

O pală de lumină luncea printre stele, asemenea unui fulger potolit...

— „Unde vânași căprioara asta, Mielule?!“ întrebă cineva.

— „În pădure!“ răspunse flăcăul, arătând cu mâna dunga codrului cocoșat în zare.

— „Mă, da știu că ai curaj, să umbli prin melegurile alea blestamate!“

— „Și-apoi, n'am fost în inima pădurii, lângă stejarul trăznit. Dacă ar fi strigoi ar fi p'acolo.“

— „Bine ai făcut, băte, că n'ai fost în poiană! Pentru comoara îngropată acolo, au murit destui oameni pe vremea mea; ar fi păcat să mai plară și alții acum! Da' voi, oltenilor, încotro o să plecați?“

— „Păi... cam tot p'acolo!“ răspunse Stroe... „Umblăm două-trei ceasuri prin pădure și dăm de Olt; pe urmă“...

— „Băgați de seamă!“ le tăie vorba Moș Stan. Dacă umblați drept, pe poieca ce ține pădurea, nu vă temeți de ninente! Dar să nu vă bată gândul să acurtoți drumul în ind poiana, că nu știu zău, ce se poate întâmpla! E acolo un stejar trăznit, care poartă nenoroc...“

„Sunt om bătrân, am văzut multe în viața mea și nu cred în povești de înspăimîntat femeile și copii. Da' când aud de comoara îngropată sub stejar, mi se face părul măciucă.“

„Eu însu-mi am văzut ce-am văzut și când voiți povești ce a fost, o să vă cutremurați și voi!“

Flăcăii se sculară repede, iar moșneagi rămaseseră cu luleaua încremenită în colțul gurii, dornici să asculte povestirea lui Moș Stan, care era vestit în trei județe, pentru isprăvile lui...

— „Eu, măi copii, în tinerețea mea am fost haiduc. Și nu mi-e rușine să v'o spun. Meșteșugul ăsta avea frumusețea lui odinioară. Luam banii bogatului, ca să-l împărțim cu cel sărac. Câte văduve și bătrâni n'am ajutat noi!...“

Să tot fie cincisprezece ani de atunci. Eram o ceată de vreo douăzeci-douăzeci și doi de flăcăi; căpitan, ne era vestitul haiduc Dragodan, care vărșe apăsăm'n poteriile de arnăuți. Par'că-l văd; înalt ca brațul, puternic ca stejarul și avea niște ochi întunecați, cari te măsurau cumpnit, de sub sprâncenele negre și groase cât degetul.

Înainte de a se fi făcut tâlhar, Dragodan fusese popă într'un sat din munții Gorului. Da de ce râdeți? Vi se pare ciudat? Și nouă ni se părea ciudat la început, dar căpitanul ne spunea glumind:

— Mă băeți, mai bine să fie omul haiduc, decât să slujească pe Mântuitorul, cum îl slujesc călugării ăștia de prin țara grecească!

„Pe-a mea lege, măi copii, mireasmă proaspătă a pădurii, e mult mai sfântă, decât mirosul de tămâie, din mănăstirile lor!“

Știam noi prea bine, ce e drept că nu de bunăvoie îl răspopise pe Dragodan, ci pentru că Sfinția-Sa umbla pretutindeni și prea des cu un fel de ibovnică a lui, o moldoveancă frumoasă, pe care o chema Vidra. Din pricina ei, mi-l raseră pe Dragodan; ca să se răzbune de rușinea aceasta,

meșterul dete foc casei protopopului și-l fură lădita unde tinea Prea-Sfântul toată averea. Iar în toată noaptea, Dragodan intră în biserică și fură toate lucrurile de preț căsute acolo: icoane dăruite, cădelnițe de argint, paharul cu sfânta grijană, precum și evanghelia veche cu scoarțele bătute în pietre scumpe.

Apoi își luă moldoveanca și trecu Oltul, în pădurile dese ale Argeșului, unde nici un poteraș nu putu să-i dea de urmă și se făcu haiduc.

Într'o zi, — să tot fi avut eu 20 de ani, treceam prin pădure, în asfințit.

Deodată, o matahală răsări înaintea mea, și un glas năprasnic îmi porunci:

— Stai!

Mă oprii în loc și nazăia începui să-mi vorbească pripit:

— Mi-e foame, flăcăule! Dă-mi traista cu mâncare și punga dela brâu și du-te cu D-zeu!

— Pâine ți-o dau bucuroș, dacă ți-e foame, că mie nu mi-e... Da' punga nu ți-o dau. Dacă vrei să mi-o lei cu sîla, înțerească!...

— Mă flăcăule, te măsoară tu cu haiducul Dragodan?

— Nu Dragodan. — I-am răspuns eu, — Dar să fii d-ta chiar Iancu Jianu cel vestit și tot nu mă las!

Esti puternic, eu sunt tânăr, să luptăm luptă dreaptă. Dacă te biruisse, mă duc cu D-zeu. Dacă mă răzbești d-ta pe mine, îmi lei punga și s'a isprăvit!

Mășteptam să-l văd pe Dragodan sărind asupra mea, dar dimpotrivă: fruntea i se descreți și-un zămbet îi lumină ochii.

— Îmi plac flăcăule! zise el. Ai suflet bun, c'ai vrut să-mi dai pâine. Și ești viteaz, fiindcă n'ai vrut să-mi dai punga. Mă tu ești bun de haiduc! Minunat haiduc ai fi tu, flăcăule!

Pe când vorbeai, văzui niște ochi cari străluceau într'un tufiș: Era Vidra, care asculta, gata-gata să sară în ajutorul lui Dragodan.

— Încotro te duceai? Îmi mai spuse el.

— În țarg, — răspunsei eu, cam încurcat.

Mă duc la oraș să caut de lucru...

— Nu te mai duce. Stai aici, să lucrăm împreună!

— Cum o să lucrez aici? Nu înțeleg!

— Cum o să lucrezi aici? Nu înțelegi? Ștăm la pândă și cum trece cineva, sărim pe el și-l jefuim. Dacă e om sărac, îi luăm numai pâinea și l-o plătim boereste. Că pâinea e rară în singurătățile astea, băla țara! Vrei?

— Vreau, răspunsei eu!

Vă mirați, hai? Pe vremea aceea, de! și haiducia era o meserie. Când pleca omul de acasă și se ducea în lume să se pricosească, nu-l întreba nimeni, la întors, cum și-a adunat averea. Rușine era să vie omul cu mâna goală, iar nicidecum s'o agonișească pe căi pierzite. Și așa e și în ziua de azi! hoț neprins, einstit negustor — spuneau bătrânii și aveau dreptate.

(Va urma)

Scoala
 de
Electro-Mecanică
 București
 Bd. Mărășești Nr. 44

Scopul școlii este de a forma
 Conducători, Desenatori tehnici pentru
 serviciile Statului (S.F.R.E.) și industriei
 Ca elevii sunt admisi numai ab
 solvenții gimnaziului sau cei cu de
 di echivalente: Arte și meserii In
 dustriale, etc.

Cursurile școlii sunt predată
 prin corepondență astfel că elevii
 pot urma școala fără să părăvească
 ocupărilor.

Condițiunile de admisiune și progra
 mul de studii s'întregesc gratis la cerere.

ARTIA ROMÂNIAȘĂ MODERNĂ

PRIVIND alăturatele reproduceri după ultimele creațiuni artistice ale d-nei Nora Steriade, artiștii noștri își vor da seama de ce această artiștă română, a fost invitată să lucreze și să expună la Sevres.

În Franța aceste opere de artă românească modernă, au făcut un deosebit efect, și nu numai pentru grația deosebită, adusă artei decorative ci și pentru că în această rafinată perfecțiune, păstrează caracterul primitiv al artei românești.

Așa cum dintr'un cântec țărănesc, un bun muzicant dezvoltă tema unei simfonii, și artistul decorator nu creiază în artă o frumusețe nouă, decât amplificând sau stabilizând un motiv decorativ descoperit de premergătorii mai umili.

Noua artă românească nu trebuie și nu poate să se închidă în imitarea mai bună sau mai rea a trecutului, ci trebuie să înțreacă realizările de altă dată, păstrând totul în perfecționare, caracteristicul.

Cei cari vor să aibă în casa lor, nu vechituri, ci opere de artă în stil românesc modern, vor încerca să aibă nu numai o casă clădită în stil românesc, ci și opere de artă, care să cadreze cu un interior curat și strălucitor.

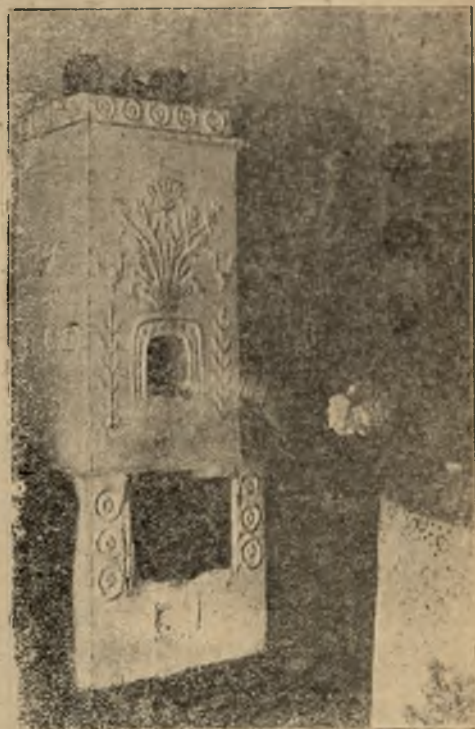
Credem că sobele românești, create de d-na N. Steriade, sunt cele mai potrivite, cu noua arhitectură și avem aceeași părere și despre broderiile și ceramica, expuse de această artiștă.

Interiorul modern românesc, începe să se realizeze nu numai în trențe de covorașe, — bune uncori de muzeu, — și în icoane care sunt mai potrivite în biserici.

Interiorul românesc trebuie acomodat vieții de astăzi, ori de câte ori ritmul contemporan, pretinde forme noi. — cioburile

trecutului folosind într'adevăr numai celor ce caută o inspirație, nu și celor ce asteaptă confortul.

A. MANIU

Amintiri

CHELEBRUL DIRECTOR de circuri, Barnum, — supranumit „Regele Arienel”, — posedă cele mai variate curiozități, în materie de dresură de animale.

Tigrii jongleuri, lei echilibriști, pisici-matematiciene, armăsari-scămatori, etc., erau numere care figurau pe mai toate programele lui.

Dar mândria directorului, era un elefant indian, Lobo, care cânta cu trompa la pian. Repertoriul îi era într'adevăr foarte redus, dar ceeace știa, executa bine.

Toate capitalele rămăseră mute, în fața fenomenului muzical și Barnum fu decorat de mai multe ori, pentru talentele de care a dat dovadă.

Într-o zi, ajunse la Pittsburg (America), clapelor, dinții regretatei sale mame“...

unde un fabricant îi pusese la dispoziție un pian solid, pentru concertul elefantului.

Veni și seara și în fața unui public select, animalul făcu vreo două plecăciuni, înainte de a se așeza la pian. Muzica tăcu și elefantul întinse trompa spre clape, dar o retrase repede, temându-se par'că să le atingă. Zadarnic încercă directorul să-l aducă la sentimente mai bune, căci pahiddermul nu voia să se producă în ruptul capului.

— „Ce-i cu tine, Lobo?” îl întrebă directorul îngrijorat. Dar când se apropie de elefant, observă că lacrimi mari, îi curgeau din ochi. Atunci se întoarse și vorbi:

— „Onorat public! Elefantul s'a pus în grevă, deoarece a recunoscut în fildesul meu, dinții regretatei sale mame“...

O enigmă ciudată

CINE-Î VIORICA MIRIDON ?

Din descrierea pe care o face autorul romanului „Cuza-Vodă”, rezultă că această ființă de o mare curățenie de suflet, fiind salvată de Domnitorul Țărilor Românești s'a îndrăgostit de El, neștiind că eliberatorul ei este un personaj atât de însemnat.

Ceva mai în urmă, Viorica Miridon află cine este bărbatul de care s'a alipit inima ei pătrunsă de recunoștință.

Aci începe conflictul între sentimentul ei de onestitate și între marea iubire ce o are pentru Domnitorul Cuza, sub a cărui părintească protecție se află.

Și culmea pare a fi, că Viorica Miridon, fata unui boer care dușmănea pe Alexandru Cuza se îndrăgostise de el și îl urmează și cerea să-l ajute în luptele ce duce împotriva protipendadei de pe acele vremuri.

Cititorul, pe lângă plăcerea ce-i produce lectura acestei scrieri are și avantajul, că se documentează în mod plăcut asupra unor evenimente pe care altfel ar trebui să le scoată de prin bibliotecă.

Romanul „Cuza Vodă” merită să fie citit de către toți admiratorii marelui Domn. L. M.

NEURALGINE
„JURIST” VINDECA
DURERILE DE CAP

Cum să ne păstrăm tinerețea

de LAURA

Sbârciturile tenului. — Cum să luptăm împotriva lor

GRATIE UNEI igienice inteligente, femeile din generația noastră sunt mult mai tinere de cum erau mamele lor, când aveau aceiași vârsta. Felul de-a se îmbrăca, de-a se pieptăna, de-ași descoperi gâtul, brațele, picioarele, de-a face sport, înlănzie clipa fatală a bătrâneții și o va înlănzia, din ce în ce mai mult.

Sosește totuși o vreme când sbârciturile apar, sau când pungulițe disgratioase răsar sub ochi. După cum am văzut, în numărul trecut, chirurgia estetică face, în asemenea cazuri minuni. Dar cum nu oricine își poate permite luxul de-a se supune la o astfel de operație, care costă extrem de mult, cochetele noastre vor trebui să încerce, pe alte căi, îndepărtarea sbârciturilor și netezirea tenului.

CUM SĂ NE SPĂLĂM FAȚA

Mai întâi o întrebare pe care și-o pune oricare femeie, dornică de-a avea un ten frumos:

Cum să curețe fața, cum să întrețină frăgezimea ei?"

Săpunul nu e potrivit decât pentru tenurile de mătase și cele de porțelan, pentru celelalte el e dezastruos.

Apa caldă, când nu e urmată de aplicații de gheață, moleștește pielea și mușchii. Și aici deasemenea intervine dificultatea pentru cititoarele noastre de-a avea zilnic o față. Să ascultăm deci sfaturile unui mare medic francez, care s'a consacrat îngrijirii frumuseții feminine. El ne sfătuiește ca, dimineața și seara, să ne curățim tenul cu ulei de migdale. Muiem un mic tampon de vată în acest ulei de migdale dulci ștergem bine pielea și apoi o frecăm cu alteampoane, până când ultimul rămâne curat.

O recomandare, de care trebuie neapărat să ținem seama e de a întrebuința o dată pe săptămână, so' în doctorului Sabourand (alcool, ether și menthol în părți egale). E o apă de toaletă ideală, care ne dă o frăgezime de ten incomparabilă.

GESTURI ȘI ATITUDINI

Să trecem acum la altă parte. A grației feminine.

Pe lângă îngrijirea fizică propriu zisă, caracterul tinerețesc al femeii este dat de supravegherea atitudinilor și a gesturilor.

Pentru a avea și păstra un aspect tânăr, va trebui să avem o *altitudine tânără*: să ne ținem drept, cu capul sus, cu privirea dreaptă, limpede, sinceră; să vorbim clar, cu o expresie veselă, pe față. Nici o neglijență în toaletă, coafură. Să mergem mână în mână, cu vremea și să evoluăm odată cu ea.

Pentru a rămânea tânără de caracter și expresie, va trebui să rămânem tinere în idei, să frecventăm tineretul. Să nu zicem niciodată cu o nutră acră: „Ehei, pe vremea mea, lumea era altfel, se purta altfel etc.” În legătură cu asta voi spune că am cunoscut o bunicuță modernă, care a împlinit de câțiva ani jumătatea de veac. Ei bine, ea e mereu în societatea fetelor tinere, care o tutuiesc cu plăcere, îi spun pe nume, îi fac tot felul de confidențe fără a se simți de loc stingherite în societatea ei.

Cât despre aparența acestei femei, pare atât de tânără și drăgălașe, că nimeni nu vrea să creadă că e bunica și nu mama copilășului pe care-l plimbă zilnic, foarte mândră de el.

Acum mă veti întreba ce a făcut această femeie spre a păstra un astfel de aspect?

A dus o viață foarte sobră. Nu a fost iacomă niciodată. A știut să se abțină de la cel mai delicios fel de mâncare, când a simțit că-i face rău. Nu s'a culcat niciodată mai târziu de ora 12 noaptea și în fiecare zi, orice s'ar fi întâmplat, s'a înfins pe divanul ei. — după dejun. — o oră sau două. Afară de asta, băile dese, fricțiunile, o igienă în deaproape supraveghiată și mai cu seamă un zâmbet aproape permanent, în colțul buzelor, au contribuit să facă din această bună prietenă a mea, o femeie modernă care va desfide bătrânețea până în ultimele ei clipe.

MASAGII ELECTRICE

Un puternic stimulent al frumuseții și păstrător al tinereții este incontestabil, masajul electric. În comerț există azi câteva

aparate, iar procedeul științific al masajului, este foarte bun. Există mai multe modele de electromasaj. Dintre toate, ruloul electric este cel mai scump, dar și cel mai activ. Directoarea unui mare institut de frumusețe din Paris l'a adoptat, pentru ea. După părerea ei, masajul cu mâna: „Goneste sbârciturile dintr'un loc în altul”, pe când ruloul electric le suprime radical.

Modelul vibrator, este mult mai ieftin, dar efectele lui sunt mai puțin sigure, ca acele ale ruloului. Totuși vibratorul — ale cărui mărci sunt numeroase, — este foarte des adoptat, ca aparatul individual practic prin excelență. El este utilizat împotriva zbârciturilor feței. Mai ne slujim de el pentru a reînvia epiderma întregului corp și a circulației sângelui slăbite.

FRUMUSEȚEA ȘI OZONUL

Rezultatele ce se obțin acționându-l la Paris, prin întrebuințarea ozonului (aer pur) sunt într'adevăr miraculoase.

Fără farduri sau alte artificii, veți putea avea un ten trandafiriu și fraged, grație aerului pur, oxigenat, ce veți introduce în apartamentele dv., cu noul aparat.

În spitalele Parisului, în casele moderne particulare, acest aparat aduce aerul muștilor și al mării, fără prea multă cheltuială. Nu știu dacă avem și la noi în țară astfel de aparate, dar la Paris unde se întrebuințează din zi în zi mai cu folos, el face minuni.

LAURA

FLEUR DE TABAC

CH. DUPRE

PARFUM
EAU DE COLOGNE

BLECHNER-WEITZACK

CADOU

(Schiță)

HARPAGON e negustor de fierărie, lucrător de natură potrivit cu negoțul lui, căci toată ființa lui pare alcătuită din înrânturi de metal de rând, înfățișarea îi e bădărănească și greoaie ca a unei nicovale, corpul lunguț și țepăn ca un drug de fier ruginit, capul la fel cu o măciuca de fier colțuroasă și noduroasă, iar ochii par două mici bile de fier înroșite în foc, din care târâse din când în când scântei de șiretenie.

Sufletul, în grămada asta de fier, rău turnată și abia asemuind o făptură de om, e o rugină. Nu-l mișcă nimica, nu-l turbură nimica. Nu încapă în el simțire, dorință, patimă. Nu izvorâște din el nici o adiere, nici o lumină. Nu e sufletul unui om cu sânge, ci cu fier topit în vine.

Totuș, uneori vibrează. E vibrația ce o are orice corp anorganic când e lovit. Corpul greoi se zbugăie răsunător în două mari împrejurări: când negustorul n'a izbutit să-și înșele deajuns clienții, sau când i-se pare că ar trebui să dea marfă pe credit sau bani peșin cu imprumut; i-se pare, căci de dat, nu dă niciodată, afară numai dacă nu e vorba de o camătă dintr-cele mai bănoase și dintre cele mai sigure.

Dar după cum fierul are totuș aparența să-și dea seama că această înfățișare de fierărie ce arată îndatorilor și mărinimos.

E greu să spui că cine-l cunoaște ajunge să-și dea seama că această înfățișare de cinsti și de prietenie nu e decât o mască: negustorul e așa de șiret, așa de vorbăreț, că nu este niciodată sigur, dacă te minte, sau îți spune adevărul. Păgădulește mult și cu dârnicie. Împarte cu ochii în chiși comorile pământului, fără să se gândească o clipă la sine. E un dezinteresat și un binefăcător.

Casa lui, e casă deschisă. Cu câtă căldură și dragoste invită lumea la masă. La serbări familiare, la tot felul de petreceri strălucite știi dinainte că vei mânca im-părătește, că tot ce e mai bun și mai ales îți va sta dinainte, că nu poți găsi niurca băuturile de soi ce le vei savura la masa lui. El simte o adevărată bucurie să-ți înșere trifandălele ce le pregătește. A pregătit și surprize... ce surprize!

Alături numai că aceste împrejurări trâm-bițate nu se înfăptuiesc prilejurile nu sunt nici odată prietnice, oamenii sau Dumnezeu pune piedici, care zădărnicesc bunele intenții, delicatele și dragăstoasele îndem-nuri ale negustorului de fierărie.

O singură dată acest drug de fier era să se moaie, să se înmădie și să facă un dar adevărat: era...

I se îmbolnăvise un copil și trebuia să cheme un doctor. Boala era grea și cerea un adevărat devotament din partea medicului; dar acesta nu se gândi decât să scape o viață de om și fără să ție seama că e adus de mai multe ori pe zi, că-și plătește trăsura din buzunar și că nu i se plătesc regulat vizitele, nu se lăsă până ce nu învinse boala.

Când își văzu copilul sănătos, negustorul de fierărie avu o năgrăită izbucnire de recunoștință.

— Doctore, să treci pe la magazinul meu o să-ți fac un cadou nemaipomenit: o să-ți ofer o cassetă de artă, care știu că-ți trebuie.

— Dar, obiectă doctorul cam în silă, mi-se pare că, până una-alta, s'ar conveni să-mi achiziți atâtea vizite și celelalte...

— Lasă, doctore, vino la mine la magazin și ai să vezi!

Negustorul vorbea cu avânt, cu patimă cu convingere, cu clipiți din ochi încurajatoare.

Și într-o zi, doctorul trecu pe la prăvălia negustorului.

Casseta? A, da! Era în magazin, e adevărat, i-o arată chiar și-i descrie foloasele și frumusețile cu mult entuziasm, dar o întâmplare nefericită făcuse că servitorul pierduse tocmai cheia acestei cassette. Servitorul adevărat acest accident. Fără cheie,

ce să facă cu casseta? Un obiect mort, pe care servitorul îl și duse înapoi la locul de unde îl luase. Altă cassetă nu era demnă de domnul doctor!

— Trebuie să știi că mor de ciudă, doctore, zicea nefericitul, dezolal, cum s'a nimerit! Lasă, altădată ți-o face un cadou și mai frumos!

Așa cum era rostit cuvântul, ai fi jurat că darul fusese făcut și că avea să-i urmeze altul și mai măndru.

Dar doctorul, simțind șiretenia, crezu că se va despăgubi într'altfel.

Ca gospodar, avea nevoie de o mașină de călcat și zărise una în rafturile ne-

gustorului. Socoti că o va căpăta fără plată întrebă, totuș:

— Cât costă mașina asta?

— A! nu mult! Pentru d-la doctore, un chilipir: numai 385 lei și 85 de bani!

Și doctorul, conștuz, nu numai că nu avu casseta, dar se văzu nevoit să mai ducă singur acasă, pe o căldură tropicală, mașina de călcat pe care o plătișe.

Dar vestea a mers în lume că doctorul a primit un cadou superb din mâna negustorului de fierărie, cel atât de îndatoritor, recunoscător și inimos...

Scos din cadrul lui de metal ordinar, negustorul de fierărie nouă, nu e bun decât de aruncat la gunoi. Dar în mijlocul fierăriei sale, cu care semăna așa de bine, nu-i găsești pereche și chiar doctorul i-a recunoscut această însușire.

GHEORGHE din BUDEASA

OLIVER HARDY cu partenera sa, într'o nouă comedie

**Încălțăminte gala și coman-
dă pentru doamne și băr-
bați**

**In fiecare săptămână modele noi originale
Materiale aduse direct din străinătate**

INTERVIEW CU KRISHNAMURTI

Intrebarea pusă de reporter:

— „Ați declarat de mai multe ori: Eu sunt învățătorul lumii. Ce vreți să spuneți cu aceste cuvinte?”

Răspunsul „Messiei” de la Madras:

— „Vreau să spun, că oricine îndeplinește viața, din punctul meu de vedere, devine el însuși învățător.”

Intrebare: Există o deosebire între Krishnamurti și învățător?

Răspuns: După părerea mea: nu.

Intrebare: Cine e învățătorul lumii?

Răspuns: La asta am răspuns.

Intrebare: Cine e acela, pe care îl numești „Mult iubitul”?

Răspuns: Viața.

Intrebare: Dece nu dați lumii preceptele dv. ca pe o teorie, care că aparține dv. Krishnamurti, personal? Nu sunteți oare pur și simplu capul unei școli?

Răspuns: Fiindcă am găsit, că aceasta e adevărul. Nu înseamnă însă că toată lumea trebuie s'o creadă.

Intrebare: Un propovăduitor postulează un precept. Veți aduce lumii un precept, adică un sistem metafizic sau o disciplină pentru viață?

Răspuns: În acest sens niciodată.

Intrebare: Nici cel puțin o disciplină pentru viață?

Răspuns: Cred, că fiecare își va trasa singur disciplina sa. Nu intenționez deloc să stabilesc o singură disciplină pentru toată lumea.

Intrebare: Ce cereți de la discipolii dv. ce trebuiesc ei să facă?

Răspuns: În primul rând, eu nu am discipoli.

Intrebare: Ce fel de sfaturi dați însă celorla, cari vă înconjoară?

Răspuns: O, există atât de multe... în primul rând aceia de a fi cei mai cultivați dintre oameni. Înțelegeți... nu în sensul de exterior... Citiți vă rog „Viața ca țel”.

Intrebare: Nu credeți că din cuvintele dv. se pot face dogme?

Răspuns: O, desigur... din nenorocire... dar atunci voi fi mort... Atâta vreme cât voi trăi, niciodată!

Intrebare: Cu ce vă veți putea împotrivi, ca să nu se ridice pe cuvintele dv. o religie?

Răspuns: Să se lupte împotriva acestui fapt... neîntrerupt!

Intrebare: Nu vă temeți că veți distruge ordinul (e vorba de ordinul Stelii)?

Răspuns: Mi-e complet egal. O organizație e ca un jilt. Un jilt există pentru a ședea pe el, — când un jilt va încerca să se așeze el pe cineva, faptul nu ar fi normal.

Intrebare: Și dacă se va încerca, să se facă revoluția socială, în numele dv.? Ce veți face atunci?

Răspuns: Ce vreți să fac? Nu știu. Depinde de faptul cum va fi făcută.

Intrebare: Și dacă totuși va fi făcută?

Răspuns: Va fi rău făcută. Și desigur în acest caz, voi lupta împotriva ei, ca acum împotriva așa numiților discipoli ai lui Krishnamurti.

Intrebare: Eliberarea e compatibilă cu viața socială, cu viața obicinuită din societatea omenească.

Răspuns: Fără îndoială.

Intrebare: Preceptele lui Krishnamurti trăesc pe tărâmul spiritual și nu se pot aplica la viața materială?

Răspuns: Ceeace nu e compatibil cu viața de toate zilele, nu e spiritual. Nu există o lume a spiritului și o alta a materiei. Există însă o lume a luziei și una a realității.

Intrebare: Am auzit spunându-se, că ar însemna să fie trădat Krishnamurti, dacă

cineva ar vroi să trăiască preceptele sale.

Răspuns: Deloc.

Intrebare: Dece organizați acel lagăr de corturi pentru a propovădui de acolo preceptele dv.?

Răspuns: În primul rând acolo e mai mult liniște. Pentru a înțelege deplin, trebuie mai întâi o anumită depărtare de viața de toate zilele, puțină odihnă... În acest scop și pentru multe alte motive, găsim acest lagăr de corturi necesar.

Intrebare: Ce așteptați de la acest lagăr de corturi în primul rând pentru dv.?

Răspuns: Vreau să creez oameni, cari înțeleg scopul vieții, astfel încât să nu mai aparțină multă vreme congregațiilor morților.

Intrebare: Dar pentru ordinul Stelii?

Răspuns: Vreau să creez oameni liberi!

Intrebare: Dar pentru lume?

Răspuns: Vreau ca oamenii, cari pleacă din acest lagăr de corturi, să fie o pildă pentru oameni...

— „Vreau să creez o nouă aristocrație, care să fie creatoare pe toate tărâmurile vieții. Aristocrația aceea nu e deloc cea înțeleasă sub numele obicinuit de aristocrație. Ea va fi un produs al masei, floarea ei.

„Ordinul Stelii, nu are prea mare importanță. E o unealtă, un mecanism, care

Bacșișuri curioase

CUM CE POATE fi „curios” într'un bacșiș? La noi, unde în atâtea cazuri bacșișul face și desface totul, el nu prezintă nici o curiozitate: dai bacșiș în orice împrejurare — bineînțeles în bani și în proporție cu însemnătatea persoanei care-l primește.

Și totuși există bacșișuri foarte curioase. Iată câteva din cele pe cari le povestește un scriitor german, Karl Erich Krack, care a avut curiozitatea să le „colecționeze”.

Un chelner din Viena povestește că avea un client socotit ca foarte sărac și care la plecare, în loc de bani, îi da bacșiș câte o marcă poștală. Chelnerul, deși nemulțumit, a păstrat totuși mărcile, până când adunând vre-o mie de bucăți, le-a rălat unui prieten, filatelist. Acesta descoperi câteva mărci de mare valoare.

Alt chelner, povestește că servea un client care lăsa zilnic pe masă câte o scobitoare de argint. Și când adună 200 astfel de scobitori, chelnerul le vându unui argintar cu preț foarte bun.

Tot un chelner povestește că avea un client, care își aducea zilnic un tacâm propriu, pe care la plecare îl lăsa pe masă. Clientul acesta avea o groază de microbi, încât nu vroia să se servească nici el singur de două ori de același tacâm. Și cum tacâmurile erau din metal prețios, vă închipuiți ce afaceri bune făcea chelnerul.

Celebru tenor italian Tamagno era și mai celebru pentru sărăceni. Fiind la Moscova, a descins la unul din cele mai mari hoteluri. La plecare, în loc de bani, dădu chelnerilor, drept bacșiș, o mulțime de bucăți de lumânări, rămase din cele ce i se aducea zilnic în cameră.

Cunoscutului desenator francez Gustave Doré, nu-i plăcea deasemeni să dea ca bacșiș bani. De aceea, dădea chelnerilor schițe pe care le făcea în timpul cât lua masa.

Și chelnerii își scoteau „pârleala” cu vârf și îndesat, vânzând amatorilor prețioasele schițe.

scârțâie de multe ori. Mi-e foarte indiferent dacă voi rămânea înereu eu șeful acestui ordin. Nu sunt ateu, după cum s'a spus. Cred. Dar nu în Dumnezeu, ci în viață. În fiecare om există un Dumnezeu, fiindcă omul e însăși viața. Nimeni nu se poate împiedica de a fi și Dumnezeu. De aceea, în mod inevitabil, sunt și eu Dumnezeu.

— „Acel care e sincer și trezit la viață, poate să mă înțeagă, indiferent din ce clasă va face parte.

„Mă întrebați despre reîncarnare. Cred într'o renaștere, dar nu e de prea mare importanță în ochii mei.

Nu trebuie însă să se facă dogmă din ea. Vedeți, noi toți suntem produsul trecutului.

Nu acesta e însă important, ci prezentul.

Trebuie să trăim în prezent. Numai astfel putem stăpâni viitorul. Trebuie să trăim în prezent, în sensul de vesnicie însă.

Astfel vom domina viitorul, pe care ni-l închipuim, când zicem: peste 5, 10, etc. ani deci nu în sensul timpului, ci în acel al țelului.

Intr. — „Încă o întrebare: Spuneți că fiecare trebuie să-și fie conducător, propovăduitor.

Ce au fost atunci pentru dv. doamna dr. Bessant și d. Leadbeater?

Răsp. — „Când ești tânăr, ai nevoie de profesor, de cineva care să te ajute, de o mamă. Nu înseamnă însă, că tot ei sunt țelul tău; e doar o stare tranzițorie prezente lor. Nu sunt nerecunoscător, nu! Ei însă nu mi-au rămas țelul. Acesta e ca totul altceva!

MOBILE de PRIMUL RANG

și anume: dormitoare, sufragerii, garnitură de salon, șezloane, scaune, etc. în mare apartament permanent în

Depozitul de MOBILE „VICTORIA”

CRAIOVA

Str. Unirii Palatul Minerva

Invitam pe mult stimabilii amatori de mobile din CRAIOVA și OLTENIA în prăvălia noastră spre a vedea mobilele noastre.

Prețuri și condiții avantajoase.

Ingrijiiți-vă Dinții

la

Proteza dentară

DENTIȘTII ASOCIAȚI

Str. Biserica Enel 14

Extracții, plombe, dinți artificiali

în toate sistemele.

Prețuri moderate. Înlesniri de plată.

Consultații 8—1 a. m. 2 jumătate

8 p. m. Teledon 338127

Joc No. 1 (Cuvinte încrucișate)

(10 puncte)

de **TEODOR STAMATE-Brăila**

Orizontal: 1) Pădure tăiată unde nu umblă oamenii; 9) Iurba fiarelor (Bat.); 18) Ceeace rămâne dintr'un tot; 23) Pofțim; 24) Pronume; 25) Povestire fabuloasă; 26) Sgârciță; 28) A se apuca cu unghiile de ceva; 30) A lovi de mai multe ori; 31) Patru litere din actor; 32) De acord; 33) Specie de papagal; 34) Notă muzicală; 35) Alifie; 38) Pronume; 40) Conjunție; 41) Fibră; 43) Rațiune (fig.); 44) Republică în America; 46) A se boci; 47) A se ivi; 49) Fudulii (fig.); 50) Rachiu menținut prin distilarea melasei; 52) Conjunție; 53) Trei litere din umil; 54) Excelență (fig.); 56) Cel ce vorbește fără a ști ce spune; 58) Pământ ars; 60) Privitor la cumină sau bucătărită; 61) Animal foarte mic ce nu se poate vedea decât cu ajutorul microscopului.

Vertical: 1) Amestecătură; 2) Protecțiuni (fig.); 3) Nenorocită, 4) Filamentele unor plante (inv.); 5) Animal; 6) Noroi; 7) Culoare de cărți (inv.); 8) Zeu egiptean; 10) Interjecție; 11) libertate prea mare (fig.); 12) Sărmă groasă; 13) Unul din generalii lui Mihai Viteazul; 14) Interval între două note consecutive ale gan. i (inv.); 15) Animată; 16) Astrologi; 27) Notă muzicală; 29) Conjunție; 36) Mărfă cumpărată într'o cantitate mare spre a fi vândută mai scump; 37) Căzut la învoială; 39) Care e de natură diferită; 40) Vas mic de sticlă cu cerneală; 42) Fabricanți de vase de bucătărie; 43) Carr on (Mold.); 45) Notă mu-

zicală; 48) Specie de grâu; 49) Transportat de bucurie (fig.); 51) Patru litere din Lorena; 52) Cameră încăpătoare; 55) Ce n'are lustru (inv.); 57) Adverb; 59) Conjunție; 60) Pronume; 56) Plasez.

Joc No. 2 (Golf de cuvinte)

de **TEODOR STAMATE-Brăila**

(5 puncte)

Să se ajungă pe calea cea mai scurtă de la cuvântul amor la cuvântul braț.

Joc No. 3 (Polidrom)

(5 puncte)

de **TEODOR STAMATE-Brăila**

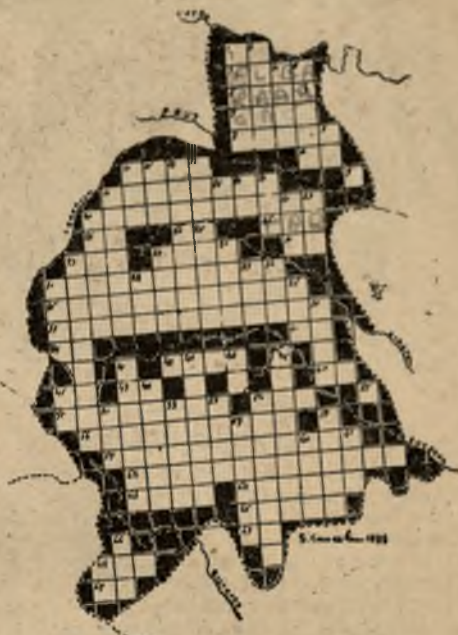
Direct de mă veți citi
Dulamă mă veți găsi
Iar de mă inversați
Aceași o s'aflați.

Deslegările jocurilor se primesc la redacție până la 10 Februarie 1929. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, d.n. numerile 1, 2, 3, 4 și 5, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători primesc câte un volum din operele autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Februarie 1929.

Joc No. 4 (Bucovina)

(10 puncte)

de **G. CAISERLIU**

Orizontal: 1) Notă muzicală; 2) Fluviu în Europa; 6) Oraș în Ungaria; 7) Poet român; 8) Munți în Asia Centrală; 10) Ministru al lui Ashaver, regele Persilor; 14) Oraș în Palestina; 15) Sat în Ungaria; 19) Cifra romană; 20) Administrațiunea superioară a marinei; 23) Pronume; 24) Pronume; 26) Povară de porumb; 27) Ordinea ceremoniilor unui cult religios; 25) Rude; 30) Conjunție; 31) Care urmează după doctrina lui Aristotel; 35) Afurisit; 37) Caracterul celei care poate fi; 39) Lună evreească; 40) Pronume; 42) Al șaptelea împărat roman care muri sinucis (69); 46) Notă muzicală; 47) Pronume; 49) Literă grecească; 50) Fapte ce merită a fi observate; 54) Soartă; 55) Cifra romană; 56) Lumea romană (colectiv); 59) Cei ce administrează; 62) Caracterul celor considerabili; 63) Rude (inv.); 64) Biurouri; 65) Verigi; 67) Două litere; 68) Proeminență a încheieturilor; 69) Lucrare literară.

Vertical: 1) Localitate în Bucovina; 2) Care există numai în imaginațiune; 4) Mă abțin; 5) Pisc în Carpații Moldovei; 9) Unguent; 10) Ginerele lui Mahomed; 11) Lume profană; 12) Rege al Ungariei (1041-1044); 13) Fără efect; 16) Pronume; 17) Pronume (inv.); 18) Livede (Tr.); 15) Turburați; 20) Bis-velsulger moldovean (1662-1723); 21) Un fel de baston; 22) Epocă; 24) Corp simplu; 25) Un fel de șoimi; 27) Cel ce reînnoește; 28) Taxe puse pe mărfuri la graniță; 29) Apărut; 31) A risipi (fam.); 32) Trei litere din „Plebeu”; 33) Râu în Transilvania; 34) Etaș; 36) Figură; 38) Măsură sau greutate controlată de stăpânire; 41) Hatman de cazaci (od.); 43) Ralea (bot.); 44) Numeral (inv.); 45) Formulele unor procedee industriale; 46) Numeral; 48) Foarte negru (fig.); 51) Râu în Siberia; 52) Torțel (bot.); 53) Comitat al Scoției (inv.); 54) Domniță greacă vestită prin sprinteneala ei la alergat. 57) A zări abia. 58) Incăperi într'o vie unde se fabrică vinul; 60) Tărie (fig.); 61) Planuri; 66) Stinghie; 68) Lac în Africa.

REDACTIA ȘI ADMINISTRATIJA

București, str. Sărindar 12

Telefon 306 67

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an Lei 300
Pe o jumătate an 160
Pe trei luni 85

PENTRU STRAINATATE

Pentru America 800
Pentru Cehoslovacia și Jugoslavia 360

Director redactional
NIC. CONSTANTIN

IN GHIARELE POLIȚIEI

Această aventură îmi răsări în minte, pe când hoinăream în cartierul cocainomanilor. Dar peste puțin, luai o hotărâre definitivă. Vroiam să-mi scap prietenele din ghiarele poliției. Încercai fel și chip, dar nu izbutii să le faci scăpate, chiar în cea seară. Petrecui noaptea la secție, — o noapte nesfârșită — și abea dimineața zării fetele în grup cu tot felul de haimanale arestate, cu ocazia razzicii din seara trecută. Erau foarte fericite să mă vadă, dar nu era prielaj de conversație, căci fură transportate la prefectura de poliție.

Bine înțeles că mă înființai și eu acolo și descoperind că prefectul era prieten cu tatăl meu, izbutii ca fetele să fie lăsate libere. Ele nu mai puteau de bucurie și-mi erau nespuse de recunoscătoare. Această aventură strânse deci și mai mult relațiile noastre de prietenie. Cocaina juca un mare rol în legăturile noastre, căci Natașa nu putea să se lase de acest viciu și în curând mă seduse și pe mine și pe surorile Voronin.

PARADISUL ARTIFICIAL

Dacă prima oară nu mă putusem de fel împăca cu praful alb, dator de senzații delicioase, mă învățai acum să-i gust toate voluptățile ascunse. Nimeni nu-și poate închipui fericirea cocainomanului. E o beție lungă și dulce, și toate ni se par mai frumoase, de o splendoare nemaipomenită. Și cât de voluptoase sunt visele ce te amăgesc. Mereu mă vedeau în brațele Natașei sau ale Ludmirei, care îmi apăreau ca niște ființe superbe, divine, iar când gustam împreună otrava, deliciul acestor ceasuri de beție, era și mai amețitor. Natașa lăuda și însușirea conceptică a cocainei.

Cumpăna înăurire a otrăvii constă în aceea că răpește cocainomanului orice reacție morală. El nu se gândește decât la cocaină și rămâne indiferent pentru tot restul; cocaina face din om o ființă cu totul imorală și asocială. Otrava fiind foarte scumpă, de oarece nu poate fi procurată de cât pe cale clandestină, neavând bani și pierzând orice scrupul normal, mă apucai să-mi vând toate lucrurile, iar apoi, epuizând și această resursă, începui să scot la mezzat toate lucrurile din casă.

ATMOSFERĂ IMORALĂ

Dacă am putut cădea atât de ușor victimă grozavului viciu, e că atmosfera în care trăiam pe atunci era îmbibată de imoralitate și depresiune. Peste tot, numai mizerie, sinucideri, prăpăd — iar eu posedam un mijloc, — un mic praf alb, — spre a scăpa de această atmosferă morbidă și a deveni cel mai fericit om de pe fața pământului. Nu e de mirare că am succumbat tendinței. Nu-i succumbasem încă complet. Făceam adesea pauze lungi, dar în cele din urmă îmi reluam obiceiurile. Pe vremea cea, aș fi făcut orice doar să-mi capăt rafia de coco.

Bine înțeles, că părinții mei observară o schimbare în felul meu de a fi, însă nu

și-o puteau lămuri și constatând lipsa câte unui obiect din casă se iviau mereu discuții. În cele din urmă, mama stăruie într'atât, încât li mărturisii adevărul:

— E îngrozitor mamă, iau cocaină.

Și astăzi mai văd chipul îngrozit al mamei mele. Era atât de spăimântată, încât nu știa ce să-mi zică. Mă mângâie în tăcere, iar lacrimile îi curgeau șiroase pe obraz.

Seara mă chemă tata la el.

— Vrei să te înțrepti, Alexandre?

— Da, tată, dacă o fi cu puțință.

— Dacă o fi cu puțință, repetă tatăl meu necăjit. Firește, dacă rămâi aici în casă, n-o să fie posibil. Trebuie să te lași internat într-o instituție unde vei fi supus unui control sever. Vrei să te duci acolo?

— Da tată.

LA CLINICA PSIHIATRICA

A doua zi de dimineață, mama mă însoți la clinica psihiatrică. Fusei primit și doctorul mă înștiință, că voi trebui să rămân acolo vreo două luni. Săptămânile următoare, petrecute la clinică, erau o luptă lăuntrică continuă. Lipsa otrăvii mă înclină o di-pozitie suflet ascăntat de negru, încât nu odată mă gândeam la sinucidere. Dar atunci îmi răsărea în minte chipul mamei, nundat de lacrimi, strângeam puștii și-mi ziceam că trebuie să rămân.

Astfel trecură șase săptămâni. Apoi puterea mea de rezistență se slăbi.

Cerui medicului să mă lase să plec imediat și deoarece venisem de bună voie, nu terea mea de rezistență se slăbi.

CÂND OMUL E SLAB...

Părinții mei nu prea erau încântați când mă înființai iar la ei. Le făgăduii însă, că pe viitor mă voi feri de cocaină ca de ciură. Și la început nici nu-mi venea greu, ci mă țin de cuvânt. Aveam foarte puțin bani de buzunar iar de vechii mei prieteni mă feream.

Totuș într-o zi, aprins de dragoste, nu mă putui înfrâna, și mă dusei iar în casa surorilor Voronin, unde întâlnii și pe Natașa, care era pe atunci amanta unui negustor bogat și dispunea deci de bani.

Începu să mă tachineze pe seama cuminenței mele iar apoi deschise poșeta și-mi dădu un praf.

Refuzai să iau praful numaidecât; vroiam să-l țin pentru o clipă, în care îi votu simți mai dureros lipsa. Dar chiar în aceea seară, venind acasă, nu mă putui stăpâni. Mă trântii pe pat, trăgând pe nas delicioasa otrăvă.

Peste puțin simți iar acea divină beatitudine, eram transportat, femei goale jucau o sarabandă voluptuoasă în preajma mea, piercea în umbră, apoi apăreau din nou zâmbitoare în splendida lor golițiune. Deodată zării chipul mamei mele, plecat peste mine. Îmi părea fața unei uriașe. Iar ai făcut-o! îmi șoptii.

Mă trezii. Mama sta în fața mea.

— Ce-o să ne facem acum? se tânguia sărmana.

De desnaidejde mi-am ascuns capul în perne.

Cap. 5

IN LUPTĂ CU NEBUNIA

LA SPITALUL DE ALIENAȚI

În zilele următoare, nu s'a vorbit în casă de fel de noua mea ispravă. Mie-mi era frică că o să vrea să mă interneze din nou și eram hotărât să nu mă las.

Peste câteva zile, m'am liniștit și căutam o ocupație stabilă. Accasia mi-ar fi înlesnit mult să reintra în rândul societății și al vieții de toate zilele. Dar era greu de găsit. Într-o dimineață, tatăl meu îmi încredință o carte, cu rugămintea de a o înapoi unui domn, pe care eu lasă nu-l cunoșteam.

Acesta în aprimi foarte amabil, și după ce am discutat câteva timp îmi propuse să-l însoțesc puțin prin oraș unde are treabă. Fără să bănuiesc nimic l'am însoțit prin diverse străzi întortocheate până ce m'am văzut înșfăcut în dreptul porții unui spital de alienați, de câțiva gardieni, țărât înăuntru și depus într-o celulă zăbrellită.

Primi grozav de furios, dar cuvintele medicului mă potoliră. Îmi declară anume că va fi nevoie de o jumătate de an pentru ca să mă vindec, și dacă nu încetez, mă voi distruge în scurtă vreme; că otrava cere să fie luată în cantități din ce în ce mai mari celace duce la o ruină sigură. Abia când mi-a amintit de neajururile ce le pricinuesc părinții or ai'am lăsat în voia soartii.

După câteva săptămâni am simții că nu voi putea suporta multă vreme viața din spital. Făcusem cunoștința unei tinere doctorițe care servea în spital și ei l'am mărturisit într-o bună zi: „Claudia, nu mai pot, trebuie să-mi ajuți să fug”.

„Să vedem” fu răspunsul. Ea venia des în mine și în curând se născu o prietenie mai intimă între noi, se iubiam.

Împreună am făcut planul evadării și într-o zi ea îmi aduse o cheie potolită la ușa spitalului. În stăruie veni și ziua de cisivă. M'am știut să nu-mi trădez secretul prin starea mea nervoasă. Seara, după ce toți ceilalți internați, trecuseră în sala de mâncare, am coborât și eu cu cheia ascunsă în mine. M'am fofost de o clipă când mă știam nesupravegheat și m'am apropiat de un loc ocniț de înaintea, dintr-o zămăntură am rugă sârmele electrice. Se făcu beznă și toată lumea din spital fu cuprinsă de panică.

◎ MARELE SUCCES ◎

MAURICE DEKOBRA

Serenada Călăului

ROMAN

Editura „COGETAREA”, București
La toate librăriile Lei 60

◎ MARELE SUCCES ◎

Prințul Carnaval și adoratoarele lui

de LAURA

TANARUL și frumosul suveran, care sosește în fiecare iarnă, cu cortegiul lui de muzicanți, de vesele și superbe zâne, e un domnitor a cărui origină se pierde în trecutul tuturor țărilor.

Din timpuri străvechi, omenirea sătulă de înfățișarea neschimbată cu care a dăruit-o natura, a căutat să ia poetice învelșuri și zei și zeițele Olympului de sute și mii de ori, se transformau fie în animale fie în ploii de aur, sau nori fantastici, spre a păcăli, seduce sau răpi, pe simplele muritoare sau naivii pământului.

Această pildă divină, a fost apoi imitată cu delicia pe pământ și n'a existat col-

țuri, întrunind tot odată bunul gust și ultima noutate.

Ce ziceți de pildă de un costum înfățișând ultimul cuvânt al științei, *Radio*.

O rochie „princesse” volantă din satin „bleu de presse” sau „bleu de Sèvres” culoarea aerului, pe care se va broda cu cotoșnițe negre, notele muzicale ce zboară pe undele invizibile.

La urechi o casă de telefon obișnuită, iar în față cutia de radio care se poate face ușor din scândură subțire sau carton gros, îmbrăcat în hârtie roșu-închis.

Înăuntru ei, o baterie electrică e ascunsă în creșturile sistemului cu care sunt prinse de

Iar acum „*Le clou des clous*” *Pingouin-ul*: fetișul Parisului, după care deliează frumoasele toate, cucoanele, artistele și midinetele.

Pingouin-ul din satin alb și negru, care se reproduce cu doi trei metri de satin și va fi masca delicioasă a balurilor unde va apare.

Modelul lui e foarte ușor de reproduș, dar ca și oul lui Columb trebuia să ne fi gândit la el. Am făcut-o eu pentru dumneavoastră, dragi cititoare urându-vă tot odată petrecere bună.

țor din continent, care să nu aibă zilele lui consacrate măștilor și costumelor transformatoare ale cului.

Unul din cele mai vechi popoare, Evreii, își continuă și azi în apropierea primăverii sărbătorile, unde costumele și măștile constituiesc cea mai mare atracție, pe când romanii și grecii antici, înainte de era creștină, găsiu pretext de nenumărate ori pe an, să dea banchete unde fastul, luxul, făceau din invitații costumați, personaje de mit sau legendă.

Mai târziu, gustul de transformări, de măști și costume, se intensifică la maximum în Franța cea creștină, ai cărei regi serbară Carnavalul într'un chip rămas neșters în paginile cronicarilor acelor timpuri.

Frumoasele ducese și marchize, prințesele și contesele, cu măștile lor de catifea neagră, cutreerău în orice timp străzile, se plimbau în palanchine aurite și un veșnic carnaval părea că e întronat pe străzile Parisului.

Astăzi însă, când epoca de muncă și democrație a triumfat, Carnavalul a fost mărginit în lunile de iarnă și tocmai fiindcă e restrânsă, domnia lui e și mai strălucită, mai veselă, mai triumfătoare.

Balurile costumate, rămân mereu cele mai iubite de tineret, prin variația, frăgezimea noutății ce aduc și după care ori cine e avid.

Aceste baluri, la noi ca și în Franța, sunt destul de numeroase și cum se aud primele acorduri ce însoțesc apariția prințului Carnaval, frumoasele își pun creierul la tortură, pentru a crea un costum, care să le ajute a eclipsa, a uimi, a seduce.

Pentru a le ajuta, pentru a fi pe placul drăgușelor mele cititoare, voi da aci câteva modele de bal costumate, care toate se pot confecționa cu cele mai modeste pre-

țorii, întru totul odată bunul gust și ultima noutate. Aceste lămpi sunt întreținute de mica baterie ce se poate cumpăra la orice magazin de electricitate sau radio.

Un al doilea costum și mai eficient și foarte de senzație e *Poșta*.

Jupa din plicuri mari de hârtie albă, cu pecetia roșie la mijloc. La talie plicuri mici la fel. Puțin gust în aranjarea lor și costumul va fi unul din cele mai reușite, costând numai câteva sute de lei.

Minunata, parfumată țigară de foi nu va fi și ea, una din reginile serii?

Jupa din benți de hârtie aurită, pe care să se scrie mărcile țigarilor: *Cuba, Portorico, Havana*, etc. iar talia din frunze mari de tutun, se face tot din hârtie culoare cafenie deschis. Nervii frunzelor se desenează cu negru.

La unul din brațe e înfășurată o bandă de hârtie maron, ca o fâșie de frunză pecetluită cu pecetia aurită a unei mărci de țigară. În cap, frunze de țigară, făcute tot din hârtie, cad ca o bonetă.

Eșind cu totul din banalul costumelor ce înfățișău până acum, o lună pictată pe voaluri negre, *Luna*, al cărui model vă înfățișez și eu totul modernă.

Un corsaj din satin bleu închis, pe care se lipește bine o lună de hârtie aurită și câteva stele.

Jupa înfățișează norii. Ea se face din bufuri de satin de două tonuri de gri.

Tot în aceeași notă modernă e costumul ce înfățișează cărțile de joc. Pentru cine are puțin talent la desen, nu e greu de loc a picta pe carton subțire alb, cărți de joc, aranjându-le după modelul nostru. Corsajul se poate face din satin alb pictat la fel. La cap o garnitură de cărți de joc, tot din carton.

Poșta mea

IMPOTRIVA DEGERĂTURILOR

Cât de dureroase și nesuferite, sunt degerăturile cărora le cad victime cele mai frumoase și delicate degete, expuse frigului, mi-o spun numeroasele scrisori primite dela dragile cititoare, care toate mă roagă să le dau o rețetă împotriva lor. Mă execut:

Seara și dimineața, muiati mâinile atinse de degerături, în următoarea lotiune și lăsați să se usuce fără a o șterge:

Apă distilată de lăptuci 100 gr.

Apă de laura-cerasium 50 gr.

Borax 2 gr. 50.

Spre a scăpa însă sigur de acest inconvenient, va trebui să faceți o cură de unură de pește.

O UMBRĂ IN JURUL OCHILOR

Nimic mai seducător într'un chip frumos, ca doi ochi languroși, umbriți de gene lungi. Cum însă această podoabă e un dar rar al naturii, să vedem ce putem face ca să-l avem dacă nu noi, cel puțin copilele noastre.

Sfătuiesc deci pe fiecare mamă, doritoare de a-și vedea fiica cu gene lungi și răsfărânte, să i le ungă ușor în fiecare seară cu degetul muiat în ulei de migdale. Și asta fără încetare, ani și ani de zile. Când micuța păpușe va avea 18 ani, genele ei vor fi incomparabil de frumoase. Cât despre mame, le voi da rețeta unui „Kohl” mult mai inofensiv ca obișnuitul *rimmel* care ustură, când atinge puțin lumina ochilor.

Avantajul acestui „kohl”, e că-l puteți prepara singure.

Încălziti deci 50 centilitri de apă de flori de portocal, apoi muiati cu acest lichid 30 gr. de praf de cerneală de China. Veți aștepta ca acest amestec să fie uscat și-l veți putea utiliza apoi cu o mică periută umedă.

LAURA

Rețetele „Profesorului“ Branderine

— Prafuri miraculoase pentru lecuirea soților, cari nu sunt destul de atenți și dragăstoși față de soții.

veste desamăgite, după o oarecare scurgere de vreme dela căsătorie, au încetat să se mai poarte dragăstos și cu gingășie față de consoartele lor.

Veți spune desigur, că dacă purtările aceslea duceau nevestele, la disperare, ele ar fi putut recurge la binecuvântata instituție a divorțului. Au aflat însă despre omul-miracol, care le-ar fi putut fi de folos, fără ca să mai fie nevoe să treacă

CAND „PROFESORUL“ *Branderine*, lansă de curând vestea, prin orașul *Charlotte* din Carolina. (Statele Unite ale Americii), că dânsul posedă un mijloc sigur pentru lecuirea soților neatenți și morocănoși, nu prea a trebuit să aștepte mult ca să i se anunțe clientele.

Dar, drept rezultat, în urma acestui nou și original tratament, un soț morocănos zace în mormânt, alți doi au părăsit de curând spitalul iar nevasta celui mort și cu noul ei soț, împreună cu „profesorul“ stau acum... la răcoare.

În fața instanțelor judiciare, tot în această curioasă afacere, apare și un preot, a-nume reverendul *I. H. Moore*, care căuta să-l transforme pe *Branderine*, și a sfârșit prin a deveni el însuși un client al profesorului misterios, luând din praful miraculos și cercând să-și „însănătoșească“ consoarta.

Din declarațiile făcute instanțelor judiciare, de către femeile arestate, „profesor“ și de către agenții polițienesci — deși cam variază între ele,—vom reconstitui mai jos această tristă și curioasă afacere.

Eroinele principale, care figurează drept clientele ale „prafului miraculos“, sunt toate din aceeași localitate și se numesc: d-na *L. M. Lockomy*, *L. W. Pridgen* și *R. B. Townley*.

După cât se pare, soții acestor trei ne-

prin întregul cortegiu de greutăți și neplăceri în rente cazurilor de divorț.

Așa dar, mult mai natural pentru ele, era să se intereseze la „profesor“ pentru un leac, care ar preface pe bărbat într-un mielușel blând, draguț și supus.

Sunând la poarta reședinței „profesorului“ fiecare din re-clientele a rămas cu adevărat surprinsă, constatând că persoana căutată era un mulătru, profesor de magie.

Cu toate acestea, după declarațiile femeilor, amănuntul acesta le-a inspirat mai multă încredere. *Branderine* era profesor de „*woodrism*“, cum se numește magia neagră și după credința femeilor, numai un magician ar fi în stare să reindrepte atenția soților la nevestele respective.

Fiecare din re-clientele au declarat că au fost introduse într-o cameră plină de miresme îmbătătoare. Pe pereți, aveau animale împăiate cu înfățișare groaznică. Pe o masă mare de lemn se găseau: un craniu imens, o pisică neagră și alte ustensile care își inspirau groază. În această impresionantă încăpere, femeile au spus tot ceea ce le apăsa greu pe inimă.

De aci încolo, declarațiunile nu se mai potrivesc. Clientele susțin, că *Branderine* le-a asigurat că prafurile sale, sunt fabricate din „ierburi“, aduse cu mari sacrificii din junglele africane, care nu pot face nici un rău, decât doar să reîntoarcă la dragoste... oțetele rătăcite. Și asta chiar pentru

oamenii cei mai indiferenți din lume.

Prafurile trebuiau administrate în mod ascuns, în călea. Dar nu pentru că sunt vătămătoare, ci fiindcă soții sunt de obicei cam neîncredători și n-ar putea și ceace e bun sau ceace e rău pentru ei. Și apoi, unde oare s'a mai auzit ca o nevestă să dea soțului îndemna la dragălașenie, așa în mod vizibil?

„Profesorul“, al cărui nume adevărat — constat de poliție — este *Sam Daniels*, — spune în declarația sa, că tot ceace declară femeile e pură invenție. Adevărul e că femeile doriu cu ardoare, să devină văduve. Aflând că dânsul e posesorul unei otrăvi care poate omori, fără ca moartea să fie suspectată de medici, au venit și „mi-au scos sufletul“ — cum declară dânsul — „până ce am trebuit să le-o dau“.

Pe de altă parte, părerea poliției e că nici una dintre părți, nu spune adevărul. Polițiștii cred că femeile au venit la magician, cu nădejdea că „leacul miraculos“, le-ar putea înapoia dragostea soților — fără ca prin acesta să-i ducă la mormânt. Și un nou soț ar fi de preferat celui mai bun „leac“.

Întocmai cum un pneumatic nou, face serviciu mai bun decât cel mai bun pneumatic vulcanizat.

Cele trei femei negre însă, că ar fi știut ceva despre acest lucru. Dânselle susțiu că în intențiunea lor era numai partea sen-

timentală. Așa declară chiar și d-na *Pridgen*, care e mamă a 10 copii.

În tot cazul „praful miraculos”, în urma analizelor făcute, s'a constatat că este o otrăvă destul de puternică. „Profesorul” era prea optimist în credința sa, că va putea înșela pe oamenii științei.

Cea dintâi, care dorea să-și trateze soțul, a fost d-na *Lockomy*. L-a tratat chiar până la „cașfal”. În declarația scrisă pe care a prezentat-o, dânsa spune că în loc ca bărbatul ei să devină mai drăgostos — așa cum se aștepta — a devenit foarte... liniștit, pierzându-și tot patosul pentru certuri. Înainte de a-i administra ultimile doze, a căzut rău bolnav. Fiind transportat apoi la un spital, a murit acolo, după un foarte scurt timp. Făcându-se în urmă autopsia cadavrului, s'au constatat urme de otrăvire — dar cum nu existau bănueli întemeiate, poliția s'a mărginit să într-o prindă numai unele investigații discrete.

După trei săptămâni însă, delă decesul soțului său, d-na *Lockomy* s'a recăsătorit în taină, cu un anume *Emley F. Prestlar*, dintr-o localitate vecină. Tânăra pereche n'a avut însă parte de multă bucurie, căci înaintea încă de a se completa „luna de miere” au și început amândoi pe mâna poliției.

Cum în aceeași vreme, d-na *Pridgen*, a doua clientă, a început și dânsa să se îngrijască de bărbat.

Aceasta declară că s'a dus la „studlo-ul” lui *Brandrine*, cu convingerea că „specialistul în științele oculte” va putea face ca spiritele bune să revie soțului ei, și că prin „cura” ce-i s'ar administra, ar putea recăpăta o dragoste pentru dânsa, cel puțin tot atât de mare cum nutreă înainte ca ea să-i fi dăruit cel zece copii.

Întocmai ca în precedentul caz, soțul d-nei *Pridgen* s'a îmbolnăvit în mod subit și dânsa spune că a dat fuga înapoi la „specialist”, să-i întrebe dacă acestea nu sunt cumva simptomele „insănătoșirii”.

După cinci doze, bietul om a fost transportat în același spital, unde a murit și *Lockomy*. Acolo, medicii au recunoscut simptomele și au luat măsurile de apărare a vieții lui.

Cetățeanul s'a făcut bine și acum declară că... nu crede că soția sa să fi știut că-i administrează ceva vătămător și se îndoaie chiar, dacă ea i-a dat ceva fără să-i spună.

Doamna *Townley*, a treia clientă, d'clară

că s'a hotărât să servească soțului „prafurile miraculoase” pentru că acesta o „certa mereu”.

După primul praf, domnul *Townley* a fost apucat de crampe îngrozitoare. Dar și-a revenit curând și a început din nou cu certurile. Stimata sa consoartă, a continuat atunci cura și probabil că ea și-ar fi atins scopul dacă nu intervenia poliția la vreme, ducând pe bărbat la un spital. Iar pe dânsa la închisoare. Acolo, femeia a găsit pe tovarășele celelalte și'n afară de cele trei lemei, mai erau „profesorul” și noul soț al d-nei *Lockomy*, d. *Prestlar*.

Acesta din urmă, a ajuns la închisoare în urma declarației lui *Brandrine*, care spunea că *Prestlar* a înșofit odată pe d-na *Lockomy*, în timpul unei „consultații” și că i-a oferit un bacșiș gras ca să grăbiască „curățarea” indezirabilului.

Dar în cea mai tragi-comică situație, în fața instanțelor judiciare, care instruesc afacerea, se găsește preotul *Rev. I. H. Moore*.

Dânsul e preotul negru, dela o eparhie din Newton, (Carolina), aparținând unei secte religioase, rezultate dintr-o combinație a baptilismului cu molhodomul.

Preotul l-a cunoscut pe *Sam Daniels* încă din vremea când „magicianul” de astăzi, era copil de școală și venia în fiecare Duminică să asiste la slujba religioasă. De curând, când preotul a aflat că enoriașul său e inițiat în „Voodooism” și alte lucruri întunecoase, a crezut de datoria sa, să re-ducă pe vechiul său prieten la calea cea bună.

Așa că, într-o bună zi, înarmat cu biblia și cartea de innuri, veni acasă la „profesor”. *Sam* l-a primit foarte cordial și l-a introdus în camera misterelor. Totul a mers bine, până când veni vorba de „reformarea” voodooist-ului. Acesta a refuzat cu îndărălnicie. Pastorul, în exercițiu nobil și sale misiuni, căzu în genunchi și începu să cânte innurile salvatoare.

Profesorul, luând aceasta drept o provocare la forțele misterioase pe care el e în stare să le conducă, suflă în lumânare și deodată, în buznă, scaunele și întreg mobilierul, începură să se miște, ochi scânteitori se iviră și o întreagă serie de lucruri fantastice se petrecură.

După o oră de astfel de experiențe, bietul preot, abia ținându-și răsuflarea, o șterse din casa „iadului”.

Pastorul ar fi renunțat desigur, să mai interviev pe lângă „rătăcii”, dar *Sam Da-*

niels nu se lăsă și insistă atât, până a reușit să-l mai aducă odată pe *Moore* în „studlo”-ul său.

De data aceasta avu loc un adevărat „match”, fiecare căutând ca prin mijloacele ce posedă, să învingă pe celălalt.

La sfârșit, profesorul a reușit să obție o mare superioritate asupra adversarului său. Și nu numai atât. Prin spiritele misterioase, *Sam Daniels* a înțeles că pastorul era căsătorit și ducea o căsnicie nefericită. L-a îndemnat de aceea, să accepte din „prafurile sale misterioase” pentru o cură de administrat protesei.

Preotul știa bine, că nu-i este permis să întrebuințeze astfel de mijloace, dar a început totuși să sperie că dacă într'adevăr s'ar putea descotorosi de pliciseliile și șicanele nevestei sale, ce admirabile canoane ar fi în stare să scrie!.. Putea poate să ajungă, chiar cel mai de seamă preot din ținut, așa cum simțea el că trebuie să fie. Pastorul *Moore* primi deci „prafurile miraculoase” și pentru că din pricina lor nevaslă-se era gata să moara, d-se se găsește acum la închisoare, împreună cu ceilalți acuzați.

Acum, *Sam Daniels*, în închisoare, speră să-i se dea o pedapsă mai ușoară, gândindu-se că dânsul n'a făcut altceva decât „a vândut”. La apropiata judecare a procesului, își va da însă seama că nu prea e cunosător în materie de legi.

Prin re lucrurile magic anului s'a găsit și un carnet care conține un șir de nume de ale altor femei albe. Poliția cercetează dacă nu cumva și acestea doriau să-și „îmbuneze” soții.

(N. L. ROTEANU)

Cinematograte

Unde mergem?..

CINEMATOGRAFUL „Select” reprezintă mult așteptatul film cu *Emil Iannings*: „Ispitele trupului”.

CINEMA „Boulevard Palace” proiectează frumoasa comedie a lui *Harold Lloyd*: „Eroul”.

CINEMA „Trianon” reprezintă „Volga... Volga”.

CINEMA „Scala” în afară de revista „Vin Bibicule” reprezintă și filmul „Casa cu No. 17”.

Cel mai nou model de Gramofon portativ

„ODEON” Tip. 1929

Căptușit în interior cu imit. piele de căprioară, separat o îmbrăcăminte de pânză solidă impermeabilă cu colțuri de piele.

Reproducere foarte naturală lipsită complet de sunete metalice.

Construcție elegantă și extrem de solidă
Garanția fabricii scrisă.

Lei 6.500 împreună cu 10 cântece (5 plăci) plătit în 6 rate lunare.

Cereți-l tuturor depozitarilor noștri din țară.
Reprezentanța și Depozitul General p. România a

UZINELOR „ODEON”

79 Calea Victoriei 79 (vis-a-vis de Biserica Albă).

Sucursale: **Bulevardul Elisabeta 1** (sub. Hotel Bulevard),
Strada Bărăției 52.

Cluj: **Strada Memorandului 16.**

REALITATEA

ANUL III — No. 1
1 Ianuarie 1929

ilustrată

24 PAGINI

BCU Cluj / Central University Library Cluj

MGMP.7256 *

Cornul Fortunei

(Foto M. G. M.)

Frumoasa JOAN CRAWFORD, în ultimul ei rol.